

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ -ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	2
1. Επικέντρωση στο Κήρυγμα	3
2. Επικέντρωση στην Κοινωνία των Πιστών	5
3. Ο Ρόλος του Δείπνου του Κυρίου	7
4. Αφιέρωση στην Προσευχή	9
5. Η Δύναμη του Συμμερισμού	11
6. Η Συνειδητή Λατρεία	13
7. Η Απόδειξη της Έμπρακτης Μαρτυρίας	15
8. Ο Ορίζοντας της Ιεραποστολής	17
9. Η Πυξίδα της Δυναμικής Εκκλησίας	19

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ: ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εισηγητής: Χάρης Νταγκουνάκης

1. Επικέντρωση στο Κήρυγμα

Ανάγνωσμα: Β' Τιμόθεον 4:1-5

Τι εννοούμε «δυναμική» εκκλησία; Είναι η εκκλησία που χωρίς να λέει μεγάλα και πολλά λόγια –έστω και πνευματικά– χωρίς να επικαλείται ιστορικές παρακαταθήκες ή όποιες άλλες «περγαμηνές», εκπληρώνει τον σκοπό της χαράσσοντας τη σταθερή της πορεία μέσα στον χρόνο και στην κοινωνία που την περιβάλλει, επιδρώντας στην κοινωνία, φέρνοντας την αλλαγή που της έχει ανατεθεί από τον Θεό να φέρει. Έναν ορισμό που θα μπορούσαμε να δώσουμε για το τι σημαίνει «δυναμική εκκλησία» είναι: *Η εκκλησία της δράσης και όχι της αντίδρασης. Δεν είναι ποτέ ικανοποιημένη με την κατάστασή της αλλά, αντίθετα, αγκαλιάζει κάθε αλλαγή που έχει στόχο την πνευματική ανάπτυξη της.* Είναι μια εκκλησία που αφήνει έτσι το αποτύπωμά της μέσα στον χρόνο. Κι όταν η εκκλησία είναι **δραστική** και όχι αντιδραστική, είναι και εκκλησία **επιδραστική**.

Διαβάζοντας κανείς το 2^ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων διαπιστώνει ότι η αρχέγονη εκείνη εκκλησία της Πεντηκοστής είχε δύο χαρακτηριστικά: **Δυναμισμό και Αφιέρωση**. «Δυναμισμός» εν προκειμένω σημαίνει ζωή και δράση –όπως «ζων και ενεργός» είναι κι ο Λόγος του Θεού, πάνω στον οποίο στηρίζεται η εκκλησία. Οι πιστοί της δυναμικής εκκλησίας χαρακτηρίζονται από τα σταθερά τους «πιστεύω» κι από τη σταθερή συμπεριφορά τους ως χριστιανών. Όπως και οι πρώτοι Χριστιανοί των Πράξεων, αντέχουν όλες τις πιέσεις να παρασυρθούν στην κοσμικοφροσύνη. Σαν αποτέλεσμα, εκείνοι οι Χριστιανοί είχαν μια διπλή αύξηση: την εσωτερική (μαθητεία) και την εξωτερική (ευαγγελισμός). Μια τέτοια εκκλησία ο κόσμος την αντιμετώπιζε με δέος και προσελκύνονταν απ' αυτήν. Στη σημερινή εποχή, αυτή τη διπλή αύξηση χρειαζόμαστε κι εμείς: θέλουμε να αυξάνουμε τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά. Θέλουμε να βλέπουμε ανθρώπους να έρχονται στον Χριστό και να προστίθενται στην εκκλησία. Κι επίσης θέλουμε να αυξάνουμε στην πίστη, στην ικανότητά μας να διακρίνουμε το πνευματικό μας συμφέρον, να αυξάνουμε σε καθαρότητα και πιστότητα, αγαπώντας όλο και περισσότερο τον Θεό και τον διπλανό μας με όλη μας την ψυχή, τον νου και την καρδιά. Πώς θα φτάσουμε σε μια τέτοια, δυναμική εκκλησία; Ξεκινάμε από τον Λόγο του Θεού –τη Βίβλο. Η δυναμική εκκλησία επικεντρώνει στο Κήρυγμα του Λόγου. Γιατί πρέπει να επικεντρώνουμε στο κήρυγμα του Ευαγγελίου;

1. Επειδή αυτό είναι η Εντολή του Θεού (4:1-2^α).

Στην αρχή, ακόμα, της διακονίας του ο Ιησούς, αφού είχε θεραπεύσει πολλούς ανθρώπους στην Καπερναούμ, είπε στους μαθητές του: «Πάμε στα γειτονικά χωριά, για να *κηρύξω* κι εκεί· αυτή είναι η αποστολή μου» (Μκ 1:38). Ο Ιησούς ξεκίνησε την επίγεια διακονία του κηρύττοντας. Η βασιλεία του Θεού εξαπλώνεται επειδή κάτι καινούργιο κηρύττεται, και οι άνθρωποι πιστεύουν σ' αυτό το μήνυμα. Από την πρώτη στιγμή της γέννησής της η εκκλησία καταδιώχτηκε από αγανακτισμένους Ιουδαίους και Σαδδουκαίους, «γιατί δίδασκαν τον λαό και κήρυτταν ότι η ανάσταση του Ιησού αποδεικνύει την ανάσταση των νεκρών» (Πραξ 4:2). Κι εδώ, στο κείμενό μας, ο Θεός δίνει προτεραιότητα στο κήρυγμα του Λόγου. Το κείμενο χρησιμοποιεί τους όρους *κήρυγμα* – *κηρύττω* και *καταγγέλλω* – *καταγγελεύς*. Είναι ο λόγος που δεν σηκώνει αντίλογο ή συζήτηση. Είναι θρησκευτικός λόγος –διακήρυξη του Θεού ή εκ μέρους του Θεού (π.χ. Ιωνάς).

Ο Παύλος παραθέτει 7 συγκεκριμένα στοιχεία που πρέπει να περιλαμβάνει το κήρυγμα: α) Ο Τιμόθεος έπρεπε να είναι έτοιμος να κηρύξει, όταν το κήρυγμα είναι αποδεκτό. Η φράση *επίστηθι εύκαιρος* αναφέρεται σε στιγμές που κάποιος λογικά «υποτίθεται» ότι μπορεί να κηρύξει τον λόγο και να *επιμείνει*, όταν το περιβάλλον είναι φιλικό (π.χ. στην εκκλησία). β) Ο Τιμόθεος έπρεπε να είναι έτοιμος και όταν το κήρυγμα δεν ήταν αποδεκτό. Αυτό είναι το νόημα της φράσης *άκαιρος*. Όταν η διακήρυξη της αλήθειας είναι δύσκολη ή συναντάει αντιστάσεις (σε μια ομήγυρη, κάπου έξω). γ) Το κήρυγμα πρέπει να περιέχει διόρθωση (*ἐλεγχον*) εκείνων που κάνουν λάθος. Αυτό θυμίζει την έκκληση του Παύλου για «δημόσιο έλεγχο» (δες και: Α' Τιμ 5:20· Παρ 3:12· 9:8· 19:25). δ) Ο Τιμόθεος πρέπει να μιλάει ενάντια στο λάθος. Ο όρος που μεταφράζεται ως «επίπληξε» είναι *ἐπιτίμησον*, που σε αυτό το πλαίσιο και στη συγκεκριμένη κουλουτούρα σημαίνει επιπλήττω ή διορθώνω. ε) Ο Τιμόθεος πρέπει να προτρέπει –αναφορά στην ενθάρρυνση ή την προτροπή (*παρακάλεσον*). Σημαίνει υποστήριξη, ενθάρρυνση και βοήθεια. Μια άλλη έννοια, ωστόσο, σημαίνει απαιτώ, αξιώ, ζητώ (π.χ. Μτ 8:34: Οι Γαδαρηνοί όταν είδαν τα κοπάδια τους των χοίρων να καταστρέφονται, *παρακάλεσαν* όπως μεταβή από τῶν ὀρίων αὐτῶν = αξίωσαν, απαιτήσαν από τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους). ς) Ο Τιμόθεος πρέπει να κηρύττει με υπομονή (*ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ*). Για όσους βρίσκονται στην ηγεσία, και ειδικά όταν αντιμετωπίζουν αντίσταση, αυτό μπορεί να είναι εξαιρετικά δύσκολο. Και όμως, ο Παύλος το αναφέρει αυτό ως μέρος του καρπού του Πνεύματος (Γαλ 5:22–23). Η υπομονή, παρά τις απογοητεύσεις, είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της χριστιανικής πίστης.

ζ) Τέλος, το κήρυγμα του λόγου πρέπει να περιλαμβάνει διδασκαλία (να γίνεται *ἐν διδασκῇ*). Πρέπει να περιλαμβάνει τόσο το συναίσθημα όσο και τον *νου*, εκπαιδεύοντας τους πιστούς να ακολουθούν συνειδητά την αλήθεια του Θεού.

2. Επειδή ωφελείται η ψυχή μας (4:2β).

Πλησιάζοντας ακόμα περισσότερο στο κείμενό μας, διακρίνουμε 3 μεγάλες ωφέλειες που το κήρυγμα του λόγου προσφέρει στην ψυχή μας: (α) έλεγχο, (β) επίπληξη και (γ) προτροπή. Λίγο παραπάνω (3:16), ο Παύλος λέει στον Τιμόθεο πως ο Λόγος του Θεού είναι ωφέλιμος «για τη διδασκαλία της αλήθειας, για τον έλεγχο της πλάνης, για τη διόρθωση των λαθών, για τη διαπαιδαγώγηση σε μια ζωή όπως τη θέλει ο Θεός· έτσι ο άνθρωπος του Θεού θα είναι τέλειος και καταρτισμένος για κάθε καλό έργο». Μ' άλλα λόγια ο Λόγος του Θεού προετοιμάζει τον πιστό του Χριστού και ωφελεί την εκκλησία. Πόσο έχουμε τη διάθεση ως πιστοί να προσαρμόσουμε τη ζωή μας στον Λόγο του Θεού; Είμαστε πρόθυμοι να διακηρύξουμε πως η Βίβλος έχει λύσεις ή οδηγίες για όλους τους τομείς τη ζωής μας σήμερα, αλλά πόσο πρόθυμοι είμαστε να ευθυγραμμίσουμε κάποια/ες συμπεριφορά μας με αυτά που λέει η Γραφή; να διορθώσουμε κάτι που η Γραφή λέει ότι κάνουμε λάθος; να δεχτούμε την επίπληξη/έλεγχο του Πνεύματος; Μήπως προτιμάμε πολλές φορές ν' ακολουθήσουμε τη συνήθειά μας, την παράδοσή μας, αυτό που μας αρέσει και όχι τον Λόγο του Θεού; Ένας τρίτος λόγος που επικεντρώνουμε στο Κήρυγμα, είναι:

3. Επειδή η Κοινωνία έξω είναι κουφή (4:3-4).

Μια τραγική διαπίστωση όχι μόνο για την κοινωνία έξω αλλά και για την εκκλησία των έσχατων καιρών είναι ότι (όπως έλεγε ένας) «αν δεν αλλάξουμε, η Ευαγγελική Εκκλησία κινδυνεύει να μείνει στην Ιστορία ως εκείνη που εγκατέλειψε την αλήθεια για το ψέμα». Κι ο Dr. Martyn Lloyd Jones (Ουαλός βουλευτής και γιατρός με μεγάλη επιρροή στην καλβινιστική πτέρυγα του βρετανικού ευαγγελικού κινήματος τον 20^ο αιώνα) έλεγε πως η εκκλησία εγκατέλειψε το κήρυγμα του ευαγγελίου και γι' αυτό είναι υπεύθυνη σ' ένα μεγάλο βαθμό για την κατάσταση της σύγχρονης κοινωνίας... Άφησε το κύριο έργο της κι έχει εγκαταλείψει τους ανθρώπους να ζουν όπως νομίζει ο καθένας».

Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε πως η εκκλησία και οι πιστοί στην πλειονότητά τους ήταν ασυνεπείς με το κήρυγμα του ευαγγελίου. Το κήρυξαν σωστά αλλά το έζησαν λάθος, σε σημείο που ο Γκάντι να πει το γνωστό: «Καλός είναι ο Χριστιανισμός αλλά έπεσε σε λάθος χέρια». Όταν αφήνουμε την κοινωνία ανεξέλεγκτη να πορευτεί τον δρόμο της χωρίς να την πείσουμε πως ο δρόμος του Χριστού είναι ο σωστός, τότε οι άνθρωποι –και ιδιαίτερα οι νέοι– γίνονται «κουφοί» για το μήνυμα του ευαγγελίου. «Κλείνουν τα αυτιά τους στην αλήθεια και στρέφονται στα παραμύθια».

Τέλος, επικεντρώνουμε στο κήρυγμα...

4. Επειδή αυτό είναι το καθήκον του πιστού (4:5).

Όπως και να 'χει, αιώνες τώρα αυτή είναι η κατάσταση. Για τον ένα ή τον άλλο λόγο οι άνθρωποι στρέφονται ανέκαθεν στα παραμύθια και αγνοούν την αλήθεια του Θεού. Το ερώτημα είναι πώς πρέπει μέσα σ' αυτή την κατάσταση να αντιδράσει η εκκλησία του Χριστού και ο κάθε πιστός του Χριστού. Ο Παύλος ξεκινάει τις οδηγίες του στον Τιμόθεο με ένα δυνατό εναντιωματικό *Σὺ δὲ* = Εσύ όμως! Ακολουθούν τέσσερις εντολές¹ που με κάποιον τρόπο δείχνουν την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο Τιμόθεος, καθώς καλείται να διακονήσει αυτή τη δύσκολη κοινωνία.

Έτσι, ο Τιμόθεος και ο κάθε πιστός, καλείται να δείξει: α) *Σταθερότητα*. Σε μια κοινωνία ασταθής όσον αφορά τον νου και τη συμπεριφορά των ανθρώπων, καλούμαστε να είμαστε σταθεροί. Η φρ. *σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι*, δείχνει το ζύπνιο μυαλό που δεν παραπαίει σαν μεθυσμένος αλλά είναι σταθερός και ισορροπημένος. Όταν οι άνθρωποι του κόσμου μεθούν από διεγερτικές αιρέσεις και αστραφτερές καινοτομίες, οι διάκονοι του ευαγγελίου πρέπει να μένουν σταθεροί και νηφάλιοι. β) *Αποφασιστικότητα*. Παρ' όλο που οι άνθρωποι δεν θα ακούν την ανόθευτη διδασκῇ, ο κήρυκας πρέπει να επιμένει και να είναι αποφασισμένος να κακοπαθήσει εξαιτίας της αλήθειας αρνούμενος να τη συμβιβάσει. Κάθε φορά που η βιβλική πίστη αντιμετωπίζει αντιδράσεις από τον λαό, οι διάκονοι του ευαγγελίου μπαίνουν σε μεγάλο πειρασμό να αποσιωπήσουν τα στοιχεία που προκαλούν τη μεγαλύτερη ενόχληση. γ) *Αγωνιστικότητα*. Επειδή οι άνθρωποι είναι παγερά αδιάφοροι για το γνήσιο ευαγγέλιο, ο κάθε πιστός πρέπει να *αγωνιστεί* για τη διάδοση του ευαγγελίου. Ο σατανάς αγωνίζεται για τη διάδοση της πλάνης και του κακού, η εκκλησία δεν πρέπει να αγωνίζεται; Ο Παύλος προσκαλεί τον νεαρό Τιμόθεο να διαδώσει τα καλά νέα, και για τον σκοπό αυτό χρειάζεται αγώνας. Για να ανοίξεις δρόμο χρειάζεται αγώνας, για να γίνεις το αλάτι και το φως του κόσμου που σε αρνείται απαιτείται αγώνας. Ο πιστός είναι αγωνιστής που διεισδύει μέσα στο σκοτάδι της πλάνης. Τέλος, ο Τιμόθεος κι ο κάθε πιστός καλείται να δείξει: δ) *Υπευθυνότητα*. Ακόμη κι αν οι άνθρωποι αντιστρατεύονται τη διακονία μας, εμείς πρέπει να δείξουμε υπευθυνότητα και να ολοκληρώσουμε το καθήκον μας στην υπηρεσία του Θεού. Το ίδιο ρήμα χρησιμοποιεί ο Λουκάς στο Πράξεις 12:25, όταν λέει ότι ο Παύλος και ο Βαρνάβας *πληρώσαντες τὴν διακονίαν* που τους είχε ανατεθεί στην Ιερουσαλήμ, γύρισαν στην Αντιόχεια. Το ίδιο κι εμείς πρέπει να επιμένουμε με υπευθυνότητα, ώσπου να ολοκληρωθεί το έργο μας. Δυστυχώς, αυτό είναι κάτι που συχνά λείπει από τη διακονία μας –υπευθυνότητα για την ολοκλήρωση. Αφήνουμε συχνά στη μέση τις διακονίες μας, και οι άνθρωποι δεν μπορούν να έχουν μια πλήρη εικόνα του έργου της εκκλησίας.

¹John Stott, *Το Μήνυμα της Επιστολής Β' προς τον Τιμόθεο*, Εκδόσεις «Ο Λόγος», σελ. 172-173.

2. Επικέντρωση στην Κοινωνία των Πιστών

Ανάγνωσμα: Α΄ Ιωάννου 1:1-10

Εισαγωγικά

ΤΟ πρώτο, στο οποίο επικεντρώνει μια δυναμική εκκλησία, είδαμε πως είναι το Κήρυγμα. Το δεύτερο είναι η Κοινωνία των Πιστών. Είναι γνωστό ότι από τα μεγαλύτερα προβλήματα της κοινωνίας σήμερα είναι η έλλειψη ασφάλειας. Πέρα από τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Μέση Ανατολή και την εξάπλωση της τρομοκρατίας στον πολιτισμένο κόσμο, όλο τον υπόλοιπο καιρό μπορεί να πει κανείς ότι ζούμε από τύχη (αν δεν πίστευε στον Θεό). Ανεξέλεγκτοι οδηγοί, τρελαμένοι έφηβοι βιάζουν και σκοτώνουν ακόμη και στη χώρα μας, είτε μεμονωμένα είτε σε συμμορίες. Πέρα από την ανασφάλεια, έξω στην κοινωνία, έχουμε τη διαλυμένη οικογένεια, τις ανεκπλήρωτες προσδοκίες των νέων ανθρώπων που με πρώτη ευκαιρία ξενιτεύονται κλπ. την έλλειψη προοπτικής κι ελπίδας. Κοινό γνώρισμα όλων αυτών των καταστάσεων είναι η έλλειψη κάθε ιδέας απάρνησης για χάρη του άλλου ή πολύ περισσότερο της αυτοθυσίας για χάρη του κοινού καλού. Οι σωστές σχέσεις, ωστόσο, μεταξύ των ανθρώπων δεν βρίσκονται απλά στην επικοινωνία αλλά στο δέσιμο που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στα άτομα που αποτελούν μια υγιή κοινωνία. Διαβάζουμε ότι στην πρώτη εκκλησία υπήρχε «κοινωνία» και οι πρώτοι χριστιανοί ήταν αφοσιωμένοι σ' αυτήν (Πράξ 2:42). Σε αυτού του είδους την κοινωνία είναι ανάγκη να επικεντρώνει και η σημερινή εκκλησία αν θέλει να είναι δυναμική.

Ρίχνοντας μια ματιά στη σημερινή εκκλησία του Χριστού παρατηρούμε ότι μια τέτοια σχέση κοινωνίας λείπει. Μπορεί να συγκεντρωνόμαστε σε έναν χώρο και να ψάλλουμε, να προσευχόμαστε, να ακούμε ένα κήρυγμα, ακόμη και να παίρνουμε μέρος και στο Δείπνο του Κυρίου αλλά μεταξύ μας δεν είμαστε δεμένοι. Είναι σπάνιες οι τοπικές εκκλησίες που μπορούν να πουν ότι έχουν την αυθεντική κοινωνία που είχε η πρώτη εκκλησία.

Πώς πρέπει να είναι κατά τη Βίβλο μια γνήσια κοινωνία των πιστών, για ν' αποτελούν δυναμική εκκλησία;

1. Η Εξάρτηση από τον Χριστό (Α΄ Ιω 1:3).

Η αληθινή κοινωνία των πιστών εξαρτάται απόλυτα από την ένωσή μας με τον Χριστό. Δυστυχώς έξω στον κόσμο υπάρχουν χρόνιες φιλίες μεταξύ ακόμα και μη πιστών ανθρώπων, που τις ζηλεύει κανείς. Διηγούνται πως ένας πιστιρικάς ήθελε ν' αγοράσει ποπκόρν προτού μπει με τους γονείς του στο σινεμά. Οι γονείς του προχώρησαν κι εκείνος έμεινε πίσω ν' αγοράσει τα ποπκόρν του. Μόλις μπήκε καθυστερημένος στην αίθουσα, τα φώτα είχαν αρχίσει να χαμηλώνουν και δεν μπορούσε να βρει σε ποια σειρά κάθονταν οι γονείς του. Είδε κι αποείδε, τα φώτα εξακολουθούσαν να χαμηλώνουν, και στην απόγνωση του φώναξε στον κόσμο: «Με γνωρίζει κανείς;» Τον αναγνώρισαν, βέβαια, οι γονείς του και πρόλαβε να καθίσει μαζί τους! Το πρόβλημα με τις σημερινές εκκλησίες είναι ότι λέμε πως έχουμε κοινωνία αλλά δεν γνωριζόμαστε μεταξύ μας. Η κοινωνία μας με τον Χριστό μάς συνδέει σε μια σωστή κοινωνία μεταξύ μας. Ένας που δεν έχει γνωρίσει τον Χριστό μπορεί να γίνει φίλος μας, ίσως καλός φίλος μας και ειλικρινής, αλλά δεν θα έχει πνευματική κοινωνία μαζί μας εν Χριστώ, γιατί δεν θα έχει συνδεθεί με τον Χριστό. Κι όσο περισσότερο βαθαίνουμε την ένωσή μας με τον Χριστό, όσο ο Χριστός μένει «εν ημίν» κι εμείς «εν Χριστώ», τόσο περισσότερο αναγνωριζόμαστε μεταξύ μας σαν αδέλφια. Η ποιότητα της κοινωνίας μας με τον Χριστό είναι ίδια με εκείνη των Προσώπων της Τριάδας μεταξύ τους.

Ο Dietrich Bonhoeffer έλεγε ότι «η κοινωνία του ενός με τον άλλο πιστό υπάρχει αποκλειστικά λόγω του τι έχει κάνει ο Χριστός και στους δύο. Αυτό σημαίνει πως ο ένας πιστός έχει την ανάγκη του άλλου, επειδή ανήκουν στον Χριστό, και αυτή η κοινωνία γίνεται μόνο διά του Χριστού». Ο S.C. Lewis έλεγε ότι «ο Χριστός εργάζεται μ' εμάς με πολλούς τρόπους αλλά κυρίως εργάζεται μέσα από τον καθένα μας προς τους άλλους. Ο καθένας μας είναι καθρέφτης των άλλων αλλά και φορέας του Χριστού προς τους άλλους πιστούς. Γι' αυτό είναι και τόσο σπουδαίο το σώμα της εκκλησίας: δείχνει ο ένας πιστός στον άλλο τον Χριστό».

Η κοινωνία στην εκκλησία δεν είναι πνευματική πολυτέλεια – είναι πνευματική ανάγκη. Βέβαια, μέσα στην κοινωνία των πιστών είναι αναπόφευκτες οι συγκρούσεις μεταξύ μας. Συγκρούσεις που κρύβονται κάτω από μια επίπλαστη ευγένεια – συγκρούσεις στις διακονίες κλπ. Αν θέλουμε να ξεπεράσουμε όλα αυτά τα εμπόδια στην

κοινωνία της εκκλησίας μας, είναι ανάγκη να αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να επιδράσει στην εκκλησία μας: στις καρδιές μας και στις σχέσεις μας. Τον Ιησού τον κηρύττουμε όχι μόνο σαν σωτήρα και Κύριό μας αλλά και σαν αυτόν που μας διασφαλίζει τη σωστή κοινωνία μεταξύ μας.

2. Η αύξηση της χαράς μας (Α΄ Ιω 1:4).

Η γνήσια κοινωνία μας ως πιστών αυξάνει τη χαρά μας. Πολλοί από μας ξέρουμε από πόνο. Έχουμε βιώσει τον πόνο μιας σπασμένης σχέσης που προέρχεται από παρεξήγηση, την απογοήτευση μέσα σε μια σχέση με αδελφούς ή συγγενείς, και συχνά προσποιούμαστε πως όλα πάνε καλά, ενώ τίποτα δεν πάει καλά. Ο Ιωάννης, ωστόσο, εδώ λέει πως η κοινωνία μας με τον Θεό και μεταξύ μας τον γεμίζει χαρά. Στη Βίβλο βρίσκουμε πολλούς λόγους για να συνδεόμαστε με στενές σχέσεις μεταξύ μας. Στο βιβλίο του Εκκλησιαστή (4:9-12), για παράδειγμα, ο Σολομών μας διδάσκει ότι δύο άνθρωποι που δουλεύουν μαζί μπορούν να κάνουν περισσότερα πράγματα απ' ό,τι ένας μόνος του: Όταν δύο δουλεύουν μαζί, η εργασία τους αποδίδει περισσότερο. Όταν δύο πάνε μαζί και ο ένας πέσει, ο άλλος θα τον σηκώσει. Όταν δύο αντιμετωπίσουν έναν κίνδυνο, αμύνονται καλύτερα. Μπορούμε να το πάμε και παραπέρα και να δούμε τις πρακτικές αρχές και τα οφέλη της κοινωνίας και της συνεργασίας. Ο Ιωάννης, όμως, στην περικοπή μας τονίζει την ολοκλήρωση της χαράς μας σαν αποτέλεσμα της κοινωνίας μας. Το ερώτημα είναι πώς η κοινωνία των πιστών, από πηγή συχνά παρεξηγήσεων και απογοητεύσεων, μπορεί να γίνει πηγή χαράς;

Στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν οδηγίες που λες και το Πνεύμα του Θεού τις έχει εκεί για να μας οδηγούν στη σωστή κοινωνία μεταξύ μας: Να μην γκρινιάζουμε μεταξύ μας – να προσέχουμε πώς μιλάμε ο ένας στον άλλο – να μην ψευδύμαστε μεταξύ μας – να μην προκαλούμε ο ένας τον άλλο – να μη ζηλεύουμε ο ένας τον άλλο – να μη δαγκώνουμε ο ένας τον άλλο – να μην κρίνουμε ο ένας τον άλλο. Η ανθρώπινη φύση, ωστόσο, που ρέπει προς όλη αυτή τη συμπεριφορά, που συχνά παρουσιαζόταν στις πρώτες χριστιανικές κοινότητες, δεν μπορεί να αποτραπεί με ανθρώπινες δυνάμεις. Ο μόνος τρόπος να οδηγηθούμε στη σωστή κοινωνία των πιστών είναι ο θετικός, που επίσης παρουσιάζεται στον Λόγο του Θεού: Να αγαπάμε ο ένας τον άλλο – να φερόμαστε με ταπεινότητα μεταξύ μας – να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο – να εξομολογούμαστε μεταξύ μας – να ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο – να παρηγορούμε ο ένας τον άλλο – να είμαστε υπομονετικοί μεταξύ μας – να υποτασσόμαστε ο ένας στον άλλο – να θεωρούμε τον άλλο παραπάνω από μας – να δείχνουμε καλοσύνη στον αδελφό – να τον βοηθούμε να σηκώνει το βάρος του – να υπηρετούμε ο ένας τον άλλο – να ανταγωνιζόμαστε ποιος θα δείξει μεγαλύτερη τιμή στον αδελφό – να συνυπάρχουμε αρμονικά μεταξύ μας – να διατηρούμε ειρηνικές σχέσεις μεταξύ μας κλπ. Και πάλι όλα αυτά δεν μπορούν να εκδηλωθούν σαν αρετές στη ζωή μας και να μας δώσουν χαρά, αν δεν είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό και εξαρτημένοι απ' αυτόν. Η βιβλική κοινωνία των πιστών μάς οδηγεί να είμαστε πλήρεις εν Χριστώ – κι αυτό ολοκληρώνει τη χαρά μας.

3. Η αμαρτία καταστρέφει την Κοινωνία των Πιστών (Α΄ Ιω 1:6-7)

Υπάρχουν τρεις αιτίες διαιρέσεων και συνεπώς καταστροφής της κοινωνίας των πιστών: (α) Οι διχαστικές πεποιθήσεις, (β) Η διχαστική διάθεση της καρδιάς και (γ) Η διχαστική πρακτική. α) Οι διχαστικές **πεποιθήσεις** είναι οι αντιλήψεις ορισμένων, που φέρνουν τη διαίρεση και τη διάλυση της κοινωνίας των πιστών: «Για να έχουμε κοινωνία μεταξύ μας, θα πρέπει να υπάρχει ομοιομορφία αντιλήψεων» – «ό,τι θεωρείται λάθος, δεν μπορεί να γίνει ανεκτό» – «αυτό που λέω εγώ μόνον είναι το σωστό» – «εμένα έτσι μου έδειξε ο Θεός» – «όσοι δεν συμφωνούν μαζί μου αμαρτάνουν» – «κάθε θρησκευτική διαφορά συνιστά άλλη εκκλησία»! β) Η διχαστική **διάθεση** της καρδιάς ξεκινάει από μέσα μας: «Δεν μπορώ να συνυπάρξω με αυτούς». Απ' αυτή την καρδιά εκδηλώνονται η υπεροψία – η αγάπη μόνο του εαυτού – το μίσος – ο θυμός – η ακαμψία – το πείσμα – η φιλονικία – η απληστία – το ψέμα. Η διχαστική διάθεση συχνά δημιουργείται από τις διχαστικές πεποιθήσεις. Από το μυαλό πηγαίνει στην καρδιά. Τέλος, γ) Η διχαστική **πρακτική** είναι συγκεκριμένες πράξεις στις οποίες οδηγούμαστε συνειδητά ή ασυνείδητα, όταν έχουμε διχαστικές αντιλήψεις στο μυαλό μας ή/και διχαστικές διαθέσεις στην καρδιά μας.

Οι πράξεις αυτές μπορεί να είναι: διάφορες πικρίες – περιπέτες διαφωνίες – όταν υποτιμάμε τις ικανότητες (χαρίσματα) των αδελφών – όταν κατακρίνουμε δημόσια όποιον διαφωνεί μαζί μας – όταν δυσφημούμε τους αδελφούς – όταν θέλεις να μετέχεις παντού ή πουθενά – όταν ζητούμε εκδίκηση – όταν είναι «όλα τα στραβά ψωμιά της νύφης».

Κάποιοι αναρωτιόταν: πώς είναι δυνατόν σε μια θρησκεία αγάπης να υπάρχουν συμπτώματα διχόνοιας;...

3. Ο Ρόλος του Δείπνου του Κυρίου

Ανάγνωσμα: Α΄ Κορινθίους 10:14-22

ΣΤΗ σημερινή μελέτη μας, καλούμαστε να δούμε τον ρόλο που παίζει το Δείπνο του Κυρίου στην κοινωνία των πιστών, μέσα πάντα στο ευρύτερο πλαίσιο της Δυναμικής Εκκλησίας. Αν παρομοιάσουμε την Εκκλησία του Χριστού με ένα μεγάλο καράβι που ταξιδεύει μέσα στους ωκεανούς των αιώνων, θα δούμε ότι περιβάλλεται διαχρονικά από μια μεγάλη θάλασσα μοναξιάς. Κατά τους κοινωνιολόγους, η μοναξιά αυτή στον καιρό μας οφείλεται σε 3 βασικούς παράγοντες: στον θάνατο, τα διαζύγια και τους καθυστερημένους γάμους! Σε κάθε τέσσερα νοικοκυριά υπάρχει 1 ανύπαντρος/η. Κι ο αριθμός αυτός βαίνει αυξανόμενος, γιατί στις μέρες μας οι γάμοι είναι λιγότεροι, γίνονται σε μεγάλες ηλικίες και κρατούν πολύ λίγο! Αν θέλουμε να δούμε τη «μεγάλη εικόνα», η κρίση αυτή της μοναξιάς οφείλεται και στο ότι οι άνθρωποι θεώρησαν πως η Εκκλησία είναι πια απαρχαιωμένη και αποξενωμένη από την εποχή της. Έτσι, πολλές εκκλησίες προσπάθησαν να δημιουργήσουν κουλτούρα πανηγυρική και γιορταστική για να προσελκύσουν κόσμο, ενώ η κουλτούρα της εκκλησίας κατά την Καινή Διαθήκη είναι μια εναλλακτική κουλτούρα κοινωνίας και όχι μια αντιγραφή της κουλτούρας της κοινωνίας μακριά από τον Θεό. Για να γίνει αυτό, έχουμε τους 4 θεμελιώδεις λίθους όπου στηρίζεται η δυναμική Εκκλησία, όπως τους βλέπουμε στο Πράξεις 2:42. Οι πιστοί εκείνοι ήταν αφοσιωμένοι σε τέσσερις πρακτικές: (1) Στη Διδασκαλία των Αποστόλων, (2) Στην μεταξύ τους Κοινωνία, (3) Στο Δείπνο του Κυρίου και (4) Στις Προσευχές.

Εμείς εδώ θ' ασχοληθούμε με τον τρίτο λίθο (πυλώνα), στον οποίο επικέντρωναν οι πρώτοι εκείνοι πιστοί: το Δείπνο του Κυρίου. Τα γεύματα στα οποία συμμετείχαν οι πρώτοι Χριστιανοί, με αποκορύφωμα την αναπαράσταση του τελευταίου Δείπνου του Κυρίου, προσφέρουν ένα μεγάλο αντίδοτο στη μοναξιά της εποχής μας. Έτσι, στην περικοπή που διαβάσαμε μπορούμε να δούμε πώς επιδρά το Δείπνο του Κυρίου φέροντας κοντά τα παιδιά του Θεού.

Είναι γνωστό ιστορικά πως η λατρεία της εκκλησίας της Κορίνθου δεν ήταν παρά μια θορυβώδης σύναξη, πολλές φορές ανεξέλεγκτη κατά το 14 της Α΄ Κορινθίους. Υπήρχαν πολλοί που μεθούσαν στις συνεστιάσεις που γίνονταν, άλλοι είχαν κάποια προβλήματα με την ανηθικότητα, και στις λατρευτικές τους συνάξεις κυριαρχούσε η φλυαρία των πολλών και παράξενων γλωσσών. Δεν ενδιαφέρονταν οι γλώσσες αυτές να γίνονται κατανοητές. Τις χρησιμοποιούσαν για να προβάλλονται ατομικά μέσα στη σύναξη –κάτι για το οποίο ο Παύλος τους επιπλήττει. Φαίνεται πως ο ενθουσιασμός τους μεταδιδόταν και στις σχέσεις τους με την οικογένεια και τους γείτονες. Είτε επειδή απολάμβαναν αυτές τις γιορταστικές συγκεντρώσεις είτε επειδή ήθελαν πραγματικά να μεταφέρουν τη χριστιανική μαρτυρία και στο περιβάλλον τους, ~~πολλοί~~ Κορίνθιοι πιστοί εξακολουθούσαν να παρακολουθούν τις ειδωλολατρικές τελετουργίες μαζί με τους μη Χριστιανούς φίλους τους. Τώρα που αυτοί είχαν γίνει Χριστιανοί, ήξεραν ότι τα είδωλα στους ελληνικούς ναούς δεν ήταν τίποτα. Το σκεπτικό τους, λοιπόν, ήταν: «Γιατί να εγκαταλείψουμε τις γιορτές και τη διασκέδαση, όταν ξέρουμε πως ένα είδωλο δεν είναι τίποτα, και συνεπώς το φαγητό που θυσιάζεται στα είδωλα δεν το θεωρούμε αμαρτωλό;»

Ο Απόστολος Παύλος, όμως, έβλεπε έναν κίνδυνο που εκείνοι δεν έβλεπαν. Και παρ' όλο που η κατάστασή μας σήμερα είναι πολύ διαφορετική, η θεολογία του Δείπνου του Κυρίου που διδάσκεται σε αυτήν την περικοπή έχει βαθιές επιπτώσεις και για τη σημερινή εκκλησία. Ξεκινάμε με τη θεολογία και μετά περνάμε στις εφαρμογές. Ο Παύλος μας λέει ότι υπάρχουν δύο πολύ πραγματικές «κοινωνίες» που προέρχονται από το Δείπνο του Κυρίου: η κοινωνία που έχουμε με τον Θεό και εκείνη που έχουμε μεταξύ μας.

1. Η Κοινωνία μας με τον Θεό (10:14-16^α)

Η συμμετοχή μας στο Δείπνο του Κυρίου διακηρύττει αλλά και δημιουργεί μια στενή σχέση με τον Θεό. Ο όρος «κοινωνία» του εδ. 16 (*κοινωνία τοῦ αἵματος ... κοινωνία τοῦ σώματος*) σημαίνει την επικοινωνία, τον συμμερισμό, τη συμμετοχή και τη στενή σχέση των πιστών με τον Χριστό, με τον Θεό, εκείνη την ώρα. Όταν λαμβάνουμε τον άρτο και τον οίνο σε ανάμνηση του Ιησού, συμβαίνει μια πραγματική, πνευματική κοινωνία, έναν συμμερισμό, μια επικοινωνία, μια συμμετοχή στον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού. Αυτή η κοινωνία μας με τον Θεό δεν είναι ούτε φυσική «μετουσίωση» των στοιχείων του Δείπνου ούτε μια εξωπραγματική, μια απλή ανάμνηση. Αυτό έκαναν οι Κορίνθιοι. «Τον Χριστό τον θυμόμαστε», έλεγαν. «Τι πειράζει να συντρώμε με τους άλλους πιστούς την Κυριακή και με τους φίλους ή συγγενείς μας τη Δευτέρα, κι ας είναι οπαδοί της Αφροδίτης; Ένα απλό γεύμα είναι βρε αδερφέ...» Για τον Θεό όμως το γεύμα με τους ειδωλολάτρες δεν ήταν «απλά ένα γεύμα» αλλά συμμερισμός, κοινωνία και συμμετοχή στη ζωή του οικοδεσπότη του τραπέζιού, που λάτρευε τα είδωλα. Κι όταν ως πιστοί του

Χριστού τρώμε και πίνουμε στο όνομά του, διακηρύττουμε ότι είμαστε δικοί του, και ο Θεός δημιουργεί μια πνευματική κοινωνία με τον ζωντανό Χριστό, τον οικοδεσπότη μας!

Τέλος, το Δείπνο του Κυρίου θα 'λεγε κανείς ότι είναι η δυνατότερη εφαρμογή της φρ. «εν Χριστώ», η ο οποία απαντάται 76 φορές στην Καινή Διαθήκη. Όλες οι ευλογίες που δόθηκαν στην εκκλησία οφείλονται στο ότι είμαστε «εν Χριστώ». Δημιουργηθήκαμε «εν Χριστώ» για καλά έργα. Η λύτρωσή μας είναι «εν Χριστώ». Η ελπίδα μας είναι «εν τω Χριστώ» κλπ. Όλα εξαρτώνται από το ότι ο Χριστός κατοικεί εντός μας. Γι' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε. «Όπως η κληματόβεργα δεν μπορεί να καρποφορήσει από μόνη της, αν δεν είναι ενωμένη με το κλήμα, το ίδιο κι εσείς αν δεν μείνετε ενωμένοι μαζί μου...» (Ιω 15:4-5).

Αυτό εξηγεί πώς το Δείπνο του Κυρίου είναι συμμετοχή στο σώμα και στο αίμα του Χριστού. Ως πιστοί του Χριστού είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό διά της πίστεως, και στο Δείπνο του Κυρίου διακηρύττουμε τον θάνατο του Χριστού ως ελπίδα και νίκη μας. Αν ο Χριστός είναι ζωντανός (και είναι), και αν ο Χριστός είναι μαζί μας όταν λατρεύουμε στο όνομά του (και είναι), και αν αυτό το γέυμα είναι έκφραση της πίστης μας στον θάνατο του Χριστού για μας (που είναι), τότε όταν τρώμε τον Άρτο και πίνουμε τον Οίνο που αντιπροσωπεύουν τη σάρκα και το αίμα του, λαμβάνουμε διά της πίστεως τα οφέλη του θανάτου του –τη ζωή. Γι' αυτό κι ο Ιησούς είπε: «Εάν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του Θεού και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε ζωή μέσα σας» (Ιω 6).

2. Η Κοινωνία μας με τον Λαό του Θεού (10:16β-22)

Μετά την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε ο Παύλος σχετικά με την κοινωνία με τον Θεό, έρχεται τώρα να μας πει ότι η συμμετοχή στο Δείπνο του Κυρίου είναι κοινωνία με το σώμα του Χριστού, τους άλλους πιστούς της εκκλησίας. Οι πολλοί αποτελούν ένα σώμα, επειδή τρώμε από τον ένα άρτο. «Αν οι ειδωλολάτρες γείτονές σας», σαν να τους λέει, «προσφέρουν λατρεία στα είδωλα κι εσείς επικοινωνείτε μαζί τους, δηλαδή ενώνεστε μαζί τους, τότε έρχεστε σε κοινωνία με το ίδιο δαιμόνιο».

Δύσκολα σήμερα το κατανοούμε αυτό, επειδή ξέρουμε ότι επικοινωνούμε με τον Θεό. Η Γραφή, ωστόσο, λέει και κάτι περισσότερο: Όταν ο Χριστός μάς προσκαλεί στο Δείπνο του, αναγκαστικά δειπνούμε μαζί με τους άλλους που είναι κι εκείνοι προσκεκλημένοι του. Αν τσακωθείς με κάποιον στη δουλειά σου ή στην εκκλησία και υπάρχει μια σοβαρή διένεξη μεταξύ σας, και ένας αδελφός καλέσει κι εσένα κι εκείνον σε τραπέζι, θα σου χαλάσει τη βραδιά. Αντί να χαρείς και ν' απολαύσεις την κοινωνία σου με τον οικοδεσπότη, θα περιμένεις την κατάλληλη στιγμή να φύγεις. Γιατί; Επειδή δεν μπορείς να έχεις την οριζόντια σχέση γύρω από το τραπέζι. Στο Δείπνο του Κυρίου δεν επικοινωνούμε μόνο κάθετα, με τον ίδιο, αλλά και οριζόντια, μεταξύ μας. Και μπορούμε να πούμε πως η οριζόντια σχέση μας επηρεάζει και ρυθμίζει και τη σχέση μας με τον Κύριο. Αν δεν αγαπάς (και δεν έχεις κοινωνία) με τον αδελφό σου που τον βλέπεις, πώς λες ότι αγαπάς (κι έχεις κοινωνία) με τον Θεό, που δεν τον είδες ποτέ; (Α' Ιω 4:20).

3. Ο «άγιος τρόπος» (11:25.27)

Η αποξένωση και η μοναξιά που νιώθουμε, και για την οποία μιλήσαμε στην αρχή, δεν είναι ο σκοπός για τον οποίο ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο. Αυτά είναι αποτελέσματα της πτώσης, τα τρομερά αποτελέσματα της αμαρτίας. Ο Υιός του Θεού ήρθε για να λυτρώσει τον κόσμο από την αμαρτία κι από την αποξένωση. Έκανε έργο συμφιλίωσης του ανθρώπου με τον Θεό και των πιστών μεταξύ τους (Β' Κορ 5:19). Η εκκλησία είναι το μέρος όπου το σκοτάδι της μοναξιάς εκδιώκεται συνεχώς από το φως της αληθινής κοινωνίας. Αυτή η κοινωνία μεταξύ μας ξεκινά από τη συμφιλίωσή μας με τον Θεό, κι επομένως πολλοί δεν τη θέλουν. Αμέτρητα εκατομμύρια χριστεπώνυμα πλήθη θέλουν μια θρησκεία νεκρού τυπικισμού και νεκρής παράδοσης, έτσι που να μην είναι υποχρεωμένοι να σχετιστούν μ' έναν ζωντανό Θεό. Ο Θεός είναι φωτιά που κατακαίει την αμαρτία, και είναι καλύτερα... να τον λατρεύουμε από μακριά! Έτσι, οδηγούμαστε σε μια «μορφή ευσέβειας και αρνούμαστε τη δύναμή της». Τελούμε το Δείπνο του Κυρίου κάθε Κυριακή, αλλά χωρίς επίδραση στη ζωή μας. Μπορούμε να τρώμε τον Άρτο και να πίνουμε τον Οίνο αλλά να μην κοινωνούμε ποτέ με τον Θεό. Το Δείπνο του Κυρίου δεν είναι κάτι μαγικό, κάτι μυστικιστικό, που το κάνουμε μηχανικά. Είναι ένα «μέσον χάρης» του Θεού, μαζί με τη μελέτη του Λόγου του και την προσευχή. Τα μέσα αυτά της χάρης είναι συγκεκριμένες πρακτικές μέθοδοι που μας κρατούν ενωμένους με τον Θεό και μας μεταβιβάζουν τη χάρη του κάθε μέρα.

Όταν, επομένως, λαμβάνουμε μέρος στο Δείπνο χωρίς τον υπόλοιπό καιρό η ζωή μας να διακηρύττει με λόγια και με έργα την κοινωνία μας με τον Θεό και με τους άλλους πιστούς στην εκκλησία, τότε λαμβάνουμε μέρος με τρόπο ανάξιο. Βιώνουμε τα όσα διακηρύττουμε με το Δείπνο του Κυρίου; Με τη συμμετοχή μας στο Δείπνο του Κυρίου διακηρύττουμε: Τον θάνατο του Κυρίου – ότι μας δικαιώνει ενώπιον του Θεού. Την κοινωνία μας με τον Θεό. Την κοινωνία μεταξύ μας. Ότι περιμένουμε τη Δεύτερη Έλευσή του από τους ουρανούς. Αν αυτά δεν τα έχουμε στη ζωή μας διά του Πνεύματος, τότε δεν λαμβάνουμε μέρος «με τρόπο άξιο» στο Δείπνο του Κυρίου.

Έτσι, ο ρόλος του Δείπνου του Κυρίου για μια δυναμική Εκκλησία είναι η διαμόρφωση μιας κοινότητας, όπου θα κυριαρχεί η δύναμη του Αγ. Πνεύματος, η οποία θα διοχετεύεται στην Εκκλησία από τη σωστή συμμετοχή των πιστών στο Δείπνο.

4. Αφιέρωση στην Προσευχή

Ανάγνωσμα: Πράξεις 4:23-31

ΜΕΤΑ την Επιμονή στο Κήρυγμα του ευαγγελίου, τη γνήσια Κοινωνία των Πιστών και το Δείπνο του Κυρίου, που είδαμε στις προηγούμενες συμμελέτες μας, ερχόμαστε τώρα να δούμε ποιος είναι ο ρόλος της Προσευχής στη ζωή της σημερινής εκκλησίας του Χριστού, αν θέλουμε αυτή η εκκλησία να είναι δυναμική, όπως είναι και το ευρύτερο θέμα των συμμελετών μας.

Στο τέταρτο κεφάλαιο των Πράξεων, λοιπόν, διαβάζουμε για ένα μεγάλο θαύμα που έγινε τις πρώτες μέρες της εκκλησίας στο όνομα του αναστημένου Χριστού: η θεραπεία του χωλού που ζητιάνευε μπροστά στον ναό. Η ομιλία του Πέτρου που ακολούθησε, διακήρυξε πως με αυτό το θαύμα που έγινε στο όνομα του Ιησού, ο Θεός τον απέδειξε πως είναι ζωντανός, γιατί η θεραπεία έγινε με την πίστη στον αναστημένο πια Ιησού. Μετά από την ανταπόκριση του λαού σε αυτό το κήρυγμα, οι ιουδαίοι άρχοντες έβαλαν τους αποστόλους Πέτρο και Ιωάννη στη φυλακή και την άλλη μέρα τούς δίκασαν αλλά τους άφησαν ελεύθερους με την αυστηρή προειδοποίηση να μη μιλούν για τον Ιησού. Τα χαρμόσυνα αυτά νέα οδήγησαν την εκκλησία σε προσευχή ευχαριστίας και δοξολογίας. Η προσευχή ήταν καθημερινή δραστηριότητα της εκκλησίας εκείνου του καιρού και ήταν συλλογική. Κι αυτή η δραστηριότητα ακριβώς έφερνε τα πάνω κάτω στην κοινωνία των Ιεροσολύμων.

Σήμερα η εκκλησία έχει πολλούς διοργανωτές αλλά λίγους αγωνιστές· πολλούς που δίνουν χρήματα αλλά λίγους που προσεύχονται. Ο κοσμικόφρονας χριστιανός παύει να προσεύχεται και ο χριστιανός που προσεύχεται παύει να είναι κοσμικόφρονας. Αν είμαστε αδύναμοι στην προσευχή, είμαστε σε όλα αδύναμοι. Διηγούνται για ένα εργοστάσιο επεξεργασίας μαλλιού, ότι η διοίκηση είχε τοποθετήσει πάνω από τις μηχανές με τις εργάτριες μία ταμπέλα: «Αν σου μπερδευτούν τα νήματα, φώναζε τον προϊστάμενο». Μια καινούργια εργάτρια πολύ σύντομα της μπερδεύτηκαν τα νήματα όπως τα δούλευε, κι άρχισε να προσπαθεί να τα ξεμπλέξει, κάνοντας τα πράγματα χειρότερα. Όταν τελικά κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, φώναζε τον προϊστάμενο, και με απολογητικό ύφος τού είπε: «Κύριε προϊστάμενε, έκανα το καλύτερο που μπορούσα αλλά δεν γίνεται τίποτε». Κι ο προϊστάμενος της απάντησε: «Όχι, δεν έκανες το καλύτερο που μπορούσες... το καλύτερο ήταν να φωνάξεις εμένα». Πόσο αλήθεια είναι αυτό και για τη χριστιανική ζωή! Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε για να ξεμπλέκουμε από τα προβλήματα είναι να επικαλούμαστε τον Κύριο με προσευχή.

Καθώς διαβάζουμε την αντίδραση των μαθητών με την προσευχή που έκαναν, διακρίνουμε μια μεγάλη αλήθεια, ότι ο Θεός δοξάστηκε με αυτή την προσευχή. Δεν δοξάζουν όλες οι προσευχές τον Θεό. Η προσευχή του Φαρισαίου στον ναό δεν δόξαζε τον Θεό. Πέντε είναι τα χαρακτηριστικά της προσευχής που δοξάζει τον Θεό, όπως αυτή που μελετάμε εν προκειμένω.

1. Η ΠΙΣΤΗ – Όταν προσευχόμαστε με Πίστη (4:23-24).

Η αλήθεια είναι πως όταν μας απειλούν θλίψεις και προβλήματα, τότε κλονιζόμαστε. Έρχεται η αμφιβολία και κλονίζει ακόμα και την πίστη του χριστιανού. Οι μαθητές εδώ όμως δεν κλονίστηκαν. Προσεύχονται όχι απλά στον Πατέρα τους, αλλά στον «Δεσπότη» Θεό, που έπλασε τον ουρανό, τη γη, τη θάλασσα...» Έχουν την πίστη ότι «αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του» (Εβρ 1:3) κι ότι «δεν θα νυστάξει, δεν θ' αποκοιμηθεί του Ισραήλ η σκέπη» (Ψλ 121:4). Ακουμπούσαν στο γεγονός ότι «ο Θεός δεν αναζητεί ανθρώπους να δουλέψουν για αυτόν αλλά ανθρώπους που εκείνος θα εργαστεί γι' αυτούς» (John Piper). Έχουν μέσα τους πίστη κι αυτή η πίστη με τη δημόσια προσευχή δοξάζει, προβάλλει, εξυψώνει στα μάτια του κόσμου τον Θεό.

Πώς είναι η δική μας προσευχή σ' αυτό το σημείο; Προβάλλουμε με αυτήν τον παντοδύναμο Θεό; Ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο με αυτή τη βεβαιότητα;

2. Η ΒΙΒΛΟΣ – Όταν η προσευχή μας είναι Βιβλική (4:25-26).

Εκείνη η εκκλησία αντιλαμβανόταν ότι στη συγκεκριμένη στιγμή το ευαγγέλιο ήταν υπό απειλή. Εκείνη τη στιγμή οι άρχοντες των Ιουδαίων απαγόρευαν να κηρυχθεί ο Ιησούς. Κι αφού μια παρόμοια περίπτωση ήταν γνωστή στην

εκκλησία κι αναφερόταν στον 2^ο Ψαλμό, σαν υπόσχεση του Θεού, οι μαθητές επικαλέστηκαν αυτή την υπόσχεση. Στον συγκεκριμένο Ψαλμό ο Θεός εγγυάται ότι θα εξυψώσει τον υιό του, και η εκκλησία δεν ζητάει παρά την εκπλήρωση της υπόσχεσης σε ανάλογη περίπτωση.

Πόση ανάγκη έχουμε κι εμείς να κάνουμε δικές μας τις υποσχέσεις του Θεού στη Βίβλο! Οι υποσχέσεις του Θεού είναι κάτι που δόθηκαν τότε αλλά που έχουν και σήμερα ισχύ αν τις αγκαλιάσουμε και ζητήσουμε με πίστη από τον Θεό να τις εκπληρώσει στη ζωή μας.

3. Η ΥΠΟΤΑΓΗ – Όταν η προσευχή μας δηλώνει Υποταγή στα σχέδια του Θεού (4:27-28).

Αν πιστεύουμε πως όλα όσα συμβαίνουν στη ζωή μας είναι μέρος του θείου σχεδίου για τη ζωή μας και όχι δικών μας υπολογισμών και προγραμματισμών, τότε η προσευχή μας δοξάζει τον Θεό. Οι μαθητές εδώ δοξάζουν τον Θεό γιατί αυτά που οι άνθρωποι έκαναν στον Ιησού δεν ήταν παρά σχέδιο του παντοδύναμου Θεού. Δεν παραπονιούνται, δεν απιστούν αλλά απλά υποτάσσονται και ηρεμούν με αυτή τη σκέψη.

Κι άλλοι ακολουθούν τα σχέδια του Θεού χωρίς να το γνωρίζουν. Όλη η Ιστορία είναι πραγμάτωση των θείων σχεδίων. Για να δοξαστεί ο Θεός μέσα από την πραγματικότητα μας είναι ανάγκη να ενστερνιστούμε για δικά μας αυτά τα σχέδια. Ο Φαραώ ή ο Πιλάτος δεν έκαναν κάτι τέτοιο. Ενώ ο Ναβουχοδονόσορ αναγνώρισε την κυριαρχία του Θεού στην Ιστορία. Θυμόμαστε τα λόγια του: «Τώρα εγώ ο Ναβουχοδονόσορ υμνώ, τιμώ και δοξολογώ το βασίλειό του ουρανού! Όλες του οι ενέργειες είναι σωστές, όλες οι πράξεις του δίκαιες. Αυτός μπορεί και ταπεινώνει όσους υπερηφανεύονται» (Δαν 4:34).

Σε κάθε περίπτωση η αντίδρασή μας είναι «γεννηθήτω το θέλημά σου». Και μόνο με ένα τέτοιο πνεύμα υποταγής, όπως του Χριστού, δοξάζεται ο Θεός με την προσευχή μας.

4. Η ΤΟΛΜΗ – Όταν προσευχόμαστε με οπτική τη Βασιλεία του Θεού (4:29-30).

Θα αναρωτιόταν κανείς: μα τι ζητούν αυτοί άνθρωποι από τον Θεό; Ζητούν επανάληψη των θαυμάτων! Τολμούν να ζητούν αυτό που τους έφερε τον διωγμό! Το δικό μας συμπέρασμα είναι πως όσο περισσότερο γνωρίζουμε ότι μας βοηθά ο Κύριος, θα πρέπει να μάθουμε να ζητάμε ακόμη μεγαλύτερα θαύματα στη ζωή μας». Υπάρχει σίγουρα χώρος για προσευχή για τις καθημερινές μας ανάγκες. Κανένας πόνος ή φόβος μας δεν είναι πολύ μικρός για να τον φέρουμε μπροστά στον Πατέρα μας Θεό. Αλλά αν οι προσευχές μας δεν ξεπεράσουν ποτέ τον δικό μας μικρόκοσμο αναγκών, τότε οι καρδιές μας θα συρρικνωθούν και οι ελπίδες μας θα αποδυναμωθούν. Η χάρη του Θεού είναι πολύ μεγαλύτερη από τις ανάγκες μας και η δύναμή του πολύ μεγαλύτερη από τις ανησυχίες μας.

Πόσο επεκτεινόμαστε στις ανάγκες του έργου του Θεού; Στις ανάγκες της ιεραποστολής; στις ανάγκες που υπάρχουν πέρα από τον δικό μας μικρόκοσμο; πόσο ζητάμε μεγάλα θαύματα εναντίον των επιθέσεων του διαβόλου στη ζωή μας; πόσο προσευχόμαστε με τόλμη έχοντας για ορίζοντά μας τη βασιλεία του Θεού;

5. Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ – Όταν πετυχαίνουμε τη θαυμαστή Απάντηση (4:31).

Το 'χουμε ποτέ σκεφτεί; Γιατί η διάδοση του ευαγγελίου να εξαρτάται από το δικό μας έργο; Γιατί πρέπει η εκκλησία να καταβάλλει κόπο και σκληρό αγώνα για να κηρύττει και να κάνει έργο για την κοινωνία γύρω της; Δεν θα μπορούσε ο Θεός με το Πνεύμα του να φέρει σε μετάνοια τους ανθρώπους; Μια απάντηση είναι, ότι ο Θεός θέλει να δοξάσει το όνομά του με τις θαυμαστές απαντήσεις που δίνει στις προσευχές μας. Έχουμε μια θαυμαστή κλήση από τον Θεό: να κάνουμε τον κόσμο μαθητές του με τον ευαγγελισμό και τη διδαχή. Αυτό γίνεται με προσευχή που η απάντησή της δοξάζει τον Θεό. Ο Λόγος του Θεού μάς λέει ότι η προσευχή μας επηρεάζει τον Θεό και μας εξασφαλίζει απαντήσεις που χωρίς την προσευχή δεν θα μπορούσαμε να επιτύχουμε. Ολόκληρη η Βίβλος αποκαλύπτει τη μεγάλη αλήθεια πως ο Θεός ακούει και απαντάει προσευχές. Το έργο της εκκλησίας είναι η προσευχή. Ο όρος «προσευχή» σε όλες τις μορφές απαντάται 30 φορές –μόνο στις Πράξεις. Κι έλεγε ένας παλιός εργάτης του Θεού:

- Αν στηριζόμαστε στην οργάνωση, θα έχουμε τα αποτελέσματα μιας καλής οργάνωσης.
- Αν στηριζόμαστε στην εκπαίδευση, θα έχουμε τα αποτελέσματα μιας καλής εκπαίδευσης.
- Αν στηριζόμαστε στην ευγλωττία, θα έχουμε όμορφα, ρητορικά κηρύγματα.
- Όταν στηριζόμαστε στην προσευχή, έχουμε αυτά που **ο Θεός** μπορεί να κάνει.

Θέλουμε μια τέτοια εκκλησία; Ας αφιερωθούμε και ας στηριχτούμε στο έργο της Προσευχής.

5. Η Δύναμη του Συμμερισμού

Ανάγνωσμα: Α' Τιμόθεον 6:6-19

Αυτή την εποχή των Χριστουγέννων, μια διαφήμιση έλεγε «Χριστούγεννα σημαίνει μοιράζομαι» ζητώντας προφανώς συνδρομή για μια κοινωνική δράση. Ενδεχομένως ο διαφημιστής που έφτιαξε το σλόγκαν ήθελε να εκμεταλλευτεί την αίσθηση της κοινωνίας, ότι τώρα τα Χριστούγεννα επικεντρώνουμε στην ανταλλαγή δώρων. Η δυναμική εκκλησία δεν περιμένει, βέβαια, τα Χριστούγεννα ή το Πάσχα για να δώσει, να προσφέρει στις ανάγκες της κοινωνίας γύρω της. Παρ' όλα αυτά, μια τελευταία έρευνα (2019) έδειξε πως η χώρα μας κατέχει την τελευταία θέση στην Ευρώπη ως προς τις κοινωνικές δωρεές. Και ανάμεσα σε 126 χώρες, η Ελλάδα κερδίζει την προτελευταία θέση στον πίνακα World Giving Index. Πρώτη χώρα στην κατάταξη έρχονται οι ΗΠΑ και δεύτερη η... Μιανμάρ (πληθ. 56 εκ. με 88% περίπου να είναι βουδιστές, 6,2% χριστιανοί και 4,3% μουσουλμάνοι, ενώ πολλές φυλές, κυρίως στις ορεινές περιοχές, είναι οπαδοί διάφορων τοπικών ανιμιστικών θρησκειών). Η Κύπρος βρίσκεται στην 24^η θέση, λόγω του ότι από το 1878 έχει περάσει στην επιρροή της Μεγ. Βρετανίας. Οι Έλληνες δεν έχουν την κουλτούρα του «δίδειν». Υπάρχουν ιστορικοί, οικονομικοί κ.ά. λόγοι, αλλά οι Έλληνες δεν δίνουν. Έχουν τη χειρότερη άποψη για τις ΜΚΟ και είναι επιφυλακτικοί. Βασικά, δεν έχουν μεγάλη εκτίμηση για τον μικρό οβολό. Δεν πιστεύουν δηλ. ότι ένα μικρό ποσό που θα δώσουν σώζει την κατάσταση («αίσθημα της ματαιότητας»).

Σε όλο το 2^ο κεφάλαιο των Πράξεων η πρώτη εκείνη εκκλησία προβάλλει σαν μια εκκλησία δυναμική με διπλό νόημα: είναι **ζωντανή** και είναι και **δραστήρια**. Είναι **ζωντανή** γιατί βιώνει την πίστη της στον Θεό, αυξάνει την αγάπη της γι' αυτόν και τον λαό του, και τη γνώση της του Λόγου του. Και είναι και **δραστήρια**, ενεργός, γιατί η ζωή της εκδηλώνεται με τη διακονία, φέροντας καρπό για τη βασιλεία του Θεού. Στο Πραξ 2:44-45 διαβάζουμε ότι όλοι οι πιστοί ζούσαν σε έναν τόπο και είχαν τα πάντα κοινά. Το γιατί συνέβαινε αυτό και ποια ήταν τα κίνητρα το βρίσκουμε στο Α' Τιμόθεον 6:6-19.

1. Ο Πλούτος της Δυναμικής Εκκλησίας (Α' Τιμ 6:6-8)

Διηγούνται για έναν κάποτε που ζήλευε τους φίλους του, επειδή είχαν μεγαλύτερα και πιο πολυτελή σπίτια απ' αυτόν. Έτσι, εισήγαγε το σπίτι του σε μια εταιρεία ακινήτων, σχεδιάζοντας να το πουλήσει και να αγοράσει ένα πιο εντυπωσιακό σπίτι. Λίγο αργότερα, καθώς διάβαζε το τμήμα της εφημερίδας όπου είχε γίνει η δημοσίευση, είδε μια αγγελία για ένα σπίτι που του φαινόταν κατάλληλο για τα γούστα του. Τηλεφώνησε αμέσως στον υπεύθυνο της εταιρείας και είπε: «Ένα σπίτι που περιγράφεται στη σημερινή εφημερίδα είναι ακριβώς αυτό που ψάχνω. Θα ήθελα να το αγοράσω όσο πιο γρήγορα γίνεται!» Ο πράκτορας του έκανε πολλές ερωτήσεις σχετικά, και στη συνέχεια του απάντησε: «Μα, κύριε, το σπίτι που περιγράφετε είναι το σπίτι σας!» Ο πλούτος δεν είναι κακός αλλά για τον χριστιανό υπάρχει ένας μεγαλύτερος πλούτος: η αυτάρκεια. Η ικανοποίηση με αυτά που έχουμε. Στον Λουκά (12:33) διαβάζουμε τα λόγια του Χριστού για τους πολίτες της βασιλείας του ότι πρέπει ν' αδειάζουν τα πορτοφόλια τους δίνοντας το περιεχόμενο στους φτωχούς, και ο Θεός θα τους δώσει καινούργια, άφθαρτα πορτοφόλια γεμάτα με τα πλούτη του ουρανού. Ο αυτάρκης, ο ικανοποιημένος χριστιανός είναι η προσωποποίηση της «ευσέβειας μετά αυταρκείας».

Για την εκκλησία του Χριστού και για τον κάθε πιστό ξεχωριστά η αυτάρκεια περιλαμβάνει 3 αλήθειες: α) Είμαι πλούσιος όταν έχω όλα όσα χρειάζομαι. Είμαι ικανοποιημένος, αυτάρκης (=ό *ἐαυτῷ ἀρκῶν*, αυτός που δεν έχει ανάγκη τον άλλο, ο εις τα εαυτού αρκούμενος, ο ολιγαρκής) με αυτά που έχω. Κι αυτό το πετυχαίνω όταν έχω συνειδητοποιήσει μέσα μου πως ο Κύριος είναι πάντοτε μαζί μου. Ποτέ δεν θα με απογοητεύσει, ποτέ δεν θα με εγκαταλείψει. Αυτή η πίστη είναι που με ικανώνει να είμαι ικανοποιημένος με όσα χρειάζομαι. Μόνος μου είναι δύσκολο να το κάνω. Με τη συγκεκριμένη πίστη στον Χριστό και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος μπορώ.

Όπως ακριβώς στο προηγούμενο εδάφιο έχουμε τον λανθασμένο ορισμό του κέρδους, έτσι σ' αυτό έχουμε την σωστή έννοια του όρου. Ο συνδυασμός της ευσέβειας με την ικανοποίηση για όσα έχουμε, είναι μεγάλος πλούτος. Ευσέβεια χωρίς να είναι κανείς ικανοποιημένος με όσα έχει, είναι μονόπλευρη μαρτυρία. Αυτάρκεια χωρίς ευσέβεια δεν είναι καθόλου χριστιανικό χαρακτηριστικό. Το να έχει κάποιος, όμως, πραγματική ευσέβεια και συγχρόνως να είναι ικανοποιημένος με τις προσωπικές του συνθήκες ζωής, είναι κάτι που δεν μπορεί να αγοραστεί με χρήματα. Είναι πλούτος! β) Ποιος ο λόγος που πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι: Τον βρίσκουμε στο εδ. 7: Τίποτα δε φέραμε μαζί μας όταν ήρθαμε στον κόσμο... Κάτι ανάλογο είπε κι ο Ιωβ (1:21). Το κεφάλαιο αυτό μοιάζει πολύ με τη διδασκαλία του Κυρίου μας στο όρος των Ελαιών. Το εδ. 7 μας θυμίζει την εντολή του, ότι πρέπει να εμπιστευόμαστε τον ουράνιο Πατέρα μας για να μας προμηθεύει ό,τι έχουμε ανάγκη. Τρεις φορές στη ζωή μας έχουμε άδεια χέρια: τη στιγμή της γέννησής μας, τη στιγμή που ερχόμαστε στον Χριστό και τη στιγμή του θανάτου μας. Το εδάφιο αυτό μας θυμίζει την πρώτη και την

τελευταία. Πριν πεθάνει ο Μέγας Αλέξανδρος έδωσε την εξής εντολή: «Όταν πεθάνω να με μεταφέρετε πάνω στο νεκροκρέβατό μου με τα χέρια μου όχι δεμένα με πανιά αλλά απλωμένα στο πλάι και τις παλάμες ανοιχτές, για να δουν όλοι πως είναι αδειανές». Κι αυτό που θέλει να μας τονίσει εδώ ο Παύλος είναι: γιατί, συνεπώς, να ξεδεύουμε τον χρόνο μας εδώ προσπαθώντας συνεχώς για περισσότερα και περισσότερα; Αυτός είναι ο κύριος λόγος που επιβάλλεται ο χριστιανός να είναι ικανοποιημένος με όσα του δίνει ο Θεός. γ) Η αυτάρκεια είναι Μαρτυρία. Υπάρχει, όμως, και μια άλλη, πολύ ενδιαφέρουσα οπτική: Η αυτάρκεια είναι μαρτυρία στη ζωή του χριστιανού. Αν λάβουμε υπόψη μας ότι η ζωή του πιστού δεν μπορεί να κρυφτεί αλλά πρέπει να είναι φως που λάμπει (Μτ 5:14), το ερώτημα είναι πώς μας βλέπει ο κόσμος ως προς αυτό το ζήτημα; Τι εικόνα δίνει ένας χριστιανός που από το πρωί ως το βράδυ προσπαθεί να πλουτίσει; Κάποτε ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου (διέθετε πετρελαιοπηγές, διυλιστήρια, δεξαμενόπλοια, και πετρελαιοαγωγούς, ξενοδοχεία, μια ασφαλιστική εταιρεία, μια οικονομική εταιρεία και αεροπορικές εταιρείες) είχε περιφράξει με ψηλή μάντρα το χτήμα του έκτασης 700 στρεμμάτων, είχε προσλάβει σωματοφύλακες, άγρια σκυλιά, είχε βάλει παντού προβολείς και σειρήνες. Εκτός του ότι φοβόταν τα αεροπλάνα, τα καράβια και τους τρελούς, φοβόταν και την αρρώστια, τα γεράματα, την ανημποριά και τον θάνατο. Ένωθε μοναξιά και κατάθλιψη, και παραδεχόταν ότι το χρήμα δεν μπορούσε ν' αγοράσει την ευτυχία. Πώς μπορεί αυτό να είναι χριστιανική μαρτυρία; Κι όταν η ζωή λόγω της φιλαργυρίας είναι γεμάτη πειρασμούς και μας ρίχνουν διαρκώς στις παγίδες του διαβόλου (εδ. 9), πώς αυτό μπορεί να είναι σωστή μαρτυρία; Επομένως, ο πλούτος της δυναμικής εκκλησίας και του κάθε πιστού είναι η Αυτάρκεία του σε συνδυασμό με τη βαθιά Πίστη στον Θεό, την αληθινή ευσέβεια.

2. Η Δυναμική Εκκλησία κυριαρχεί στο Χρήμα (Α' Τιμ 6:9-10).

Όλοι θέλουμε να αποφεύγουμε τον πόνο και τη δυστυχία, να γλιτώνουμε από τον πειρασμό, να μην πέφτουμε σε καμία παγίδα, να μένουμε μακριά από παράλογες και βλαβερές επιθυμίες, να αποφεύγουμε συμφορές και πόνους κάθε είδους. Πώς θα το κάνουμε αυτό; Πάντως όχι με τον πλούτο! Ένας περιέγραψε πολύ παραστατικά αυτή την αλήθεια: Με το χρήμα αγοράζεις: Ένα κρεβάτι αλλά όχι και ύπνο. Βιβλία αλλά όχι και μυαλό. Φαγητό αλλά όχι και όρεξη. Στολίδια αλλά όχι κι ομορφιά. Σπίτι αλλά όχι και σπιτικό. Φάρμακα αλλά όχι και υγεία. Πολυτέλεια αλλά όχι και πολιτισμό. Διασκεδάσεις αλλά όχι και ευτυχία. Έναν σταυρό αλλά όχι και σωτηρία. Θρησκεία αλλά όχι και αιώνια ζωή.

Γούστο δεν έχει ο πλούτος; αστείος δεν είναι; Υπόσχεται ευτυχία αλλά όσο πιο πολύ ακουμπώ σ' αυτόν, τόσο πιο πολύ μου περιορίζει την όραση να δω αυτό που θα με έκανε πραγματικά ευτυχισμένο. Αξίζει να σημειώσουμε 2 αλήθειες εν προκειμένω: α) Το χρήμα δεν είναι αυτό καθαυτό κακό. Υπάρχουν πιστοί χριστιανοί πλούσιοι που φροντίζουν άτομα και το έργο του Θεού. Κι όταν βάζουμε τον Θεό πρώτο και τον τιμάμε με τα υπάρχοντά μας, τότε ο πλούτος γίνεται ευλογία. Όταν η εκκλησία δεν συγκεντρώνει πόρους αλλά διανέμει πόρους γίνεται πλούσια. β) Σημασία έχει πού βρίσκεται η καρδιά μας. Οι φτωχοί λαχταρούν να γίνουν πλούσιοι όσο και οι πλούσιοι λαχταρούν να γίνουν ακόμα πιο πλούσιοι. Πού είναι η καρδιά μας; Όταν ο Ιησούς εξηγεί γιατί πρέπει να χρησιμοποιούμε τα χρήματά μας για να αγοράσουμε θησαυρούς στον ουρανό, προειδοποιεί: «επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας» (Μτ 6:21). Αν ξεδέσουμε τα χρήματά μας, πολλά ή λίγα, για να αγοράσουμε θησαυρούς στον ουρανό, διακονώντας τις ανάγκες των γύρω μας, τότε θα συνειδητοποιήσουμε για ποιον δουλεύουμε και ποιον υπηρετούμε: τον Θεό ή τον Μαρωνά. Ποιον υπηρετούμε σαν άτομα και σαν εκκλησία; Η δυναμική εκκλησία δεν μπορεί να υπηρετεί το χρήμα.

3. Η Δυναμική Εκκλησία συσσωρεύει Θησαυρούς στον Ουρανό (6:17-19).

Τώρα πάμε στο πρακτέο. Τι πρέπει, λοιπόν, να γίνει; Μέχρι τώρα ο Παύλος μιλούσε για κείνους που λαχταρούν να γίνουν πλούσιοι. Τώρα μιλάει γι' αυτούς που είναι πλούσιοι. Κι εδώ ξεχωρίζουμε 3 αλήθειες μέσα από το κείμενο αυτών των εδαφίων. α) Τα χρήματα τα έχουμε για να τα απολαμβάνουμε –όχι για να τα υπηρετούμε! Να μη μας γίνουν αφεντικά. Η τσιγκουνιά και η μιζέρια δεν είναι αυτό που λέει εδώ ο απόστολος. Όταν ο πιστός ή η εκκλησία έχει χρήματα, πρέπει να τα δίνει. Όχι να τα φυλάει και να υποδουλώνεται σε αυτά. β) Ο μεγάλος κίνδυνος αυτών που έχουν χρήματα πολλά ή λίγα είναι να υπερηφανεύονται γι' αυτά. Είναι στοιχείο του κόσμου: «η αλαζονεία του βίου» δηλ. η αλαζονεία για όσα έχουμε (Α' Ιω 2:16). Το χρήμα είναι δύναμη και ο σατανάς προσπαθεί να στρέψει τη λατρεία μας από τον Θεό στο χρήμα. Μια από τις μεγάλες παγίδες του πλούτου, είναι το γεγονός ότι είναι πολύ δύσκολο να τον έχεις και να μη στηρίζεσαι σ' αυτόν. Γι' αυτό η πλεονεξία είναι ειδωλολατρία (Κολ 3:5). γ) Τέλος, Ο χριστιανός πρέπει να θυμάται πως τα χρήματα που έχει δεν του ανήκουν. Του έχουν δοθεί για να τα διαχειριστεί. Η ευθύνη του είναι να τα χρησιμοποιήσει για τη δόξα του Θεού και την ανακούφιση των συνανθρώπων του. Πρέπει να τα χρησιμοποιεί για την εκτέλεση καλών έργων και να είναι πρόθυμος να τα μοιραστεί μ' εκείνους που δεν έχουν. Ο John Wesley είχε ως κανόνα ζωής: «Κάνε όσο καλό μπορείς, με όποιο μέσο μπορείς, με όποιο τρόπο μπορείς, όπου μπορείς, όποτε μπορείς, σε όποιον μπορείς, όσο μπορείς».

Συμπερασματικά, η δύναμη του Συμμερισμού είναι ότι 1) Πλουτίζει την εκκλησία, 2) Δυναμώνει τη Μαρτυρία της, και 3) Την κάνει κυρίαρχη του Χρήματος.

6. Η Συνειδητή Λατρεία

Ανάγνωσμα: Μάρκος 7:1-8

Μετά την Επικέντρωση στο Κήρυγμα, στην Κοινωνία των Πιστών, στο Δείπνο του Κυρίου, στην Προσευχή και στον Συμμερισμό των αγαθών μας με τη γύρω μας κοινωνία, ερχόμαστε να δούμε τώρα ένα έκτο χαρακτηριστικό της δυναμικής εκκλησίας, που είναι η Συνειδητή Λατρεία των πιστών.

ΚΑΤΙ που τόνισε ο Χριστός στους συγχρόνους του καθώς τους δίδασκε, είναι και η συνειδητότητα της λατρείας τους προς τον Θεό. Κι αυτή τη συνειδητότητα την εξέφρασε με την πολύ παραστατική εικόνα της καρδιάς και των λόγων του στόματος, αναφέροντας μια προφητεία του Ησαΐα (29:13): «Αυτός ο λαός με τα χείλη με τιμάει, η καρδιά τους όμως βρίσκεται πολύ μακριά μου...» Βέβαια, εκεί ο Ησαΐας αναφερόταν στην ειδωλολατρία των Ισραηλιτών. Από τη μια έψαλλαν ύμνους και προσεύχονταν στον ναό κι από την άλλη λάτρευαν τα είδωλα των γειτονικών λαών.

Κάτι που έχει παρατηρηθεί από παλιά στη λατρεία των εκκλησιών είναι η έλλειψη συναισθήματος στη λατρεία μας. Δεν εκφράζουμε πάντα αυτό που νιώθουμε στην υμνωδία μας και στις προσευχές μας. Μας χαρακτηρίζει μια ψυχρότητα στην έκφραση τόσο, που σε κάνει να αμφιβάλλεις αν αυτά που ψάλλουμε τα νιώθουμε και τα βιώνουμε. Εδώ δεν θα τονίσουμε τόσο τις φυσικές αντιδράσεις που φαίνονται προς τα έξω και άλλωστε έχουν να κάνουν με την ψυχοσύνθεση του κάθε λατρευτή. Αξίζει όμως να επικεντρώσουμε στο άλλο, το πιο σοβαρό που είπε ο Χριστός, δηλαδή στη συνέπεια ανάμεσα στο τι πιστεύουμε και/ή νιώθουμε μέσα μας, και σ' αυτά που λέμε με το στόμα στην προσευχή μας ή στους ύμνους μας. Πώς γίνεται, για παράδειγμα, να ψάλλουμε για τη χαρά της σωτηρίας - και να είμαστε σκυθρωποί; Ή να δοξάζουμε και να λέμε πόσο μεγάλος είναι ο Θεός για τη ζωή μας - και να μην έχουμε πείρα αναγέννησης; Ούτε μπορούμε να προσευχόμαστε και να λέμε στον Κύριο πόσο τον εμπιστευόμαστε - και μέσα μας να στηριζόμαστε περισσότερο στα ανθρώπινα στηρίγματα και όχι πρωταρχικά στον Κύριο; Άλλα λένε τα χείλη μας και άλλα η καρδιά μας. Κι αυτό δεν το θέλει ούτε ο Θεός αλλά ούτε και οι άνθρωποι...

Στην Επιστολή προς Εβραίους και στους Ψαλμούς διαβάζουμε εδάφια που μας ελέγχουν κατά πόσον η λατρεία μας είναι συνειδητή και ανταποκρίνεται σ' αυτά που νιώθει η καρδιά μας. Διαβάζουμε για παράδειγμα στο Εβρ 11:6 ότι «Χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό, γιατί αυτός που τον πλησιάζει πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν». Και γεννάται το ερώτημα έχουμε αυτή την αίσθηση όταν πλησιάζουμε να λατρεύσουμε τον Θεό; Χαιρόμαστε που η λατρεία μας έχει ανταπόδοση; Που ο Θεός *τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται*; Ο Δαβίδ εξάλλου λέει στον Ψαλμό 16 (εδ. 11): «Τον δρόμο με μαθαίνεις της ζωής· αμέτρητη χαρά εἶν' ἡ παρουσία σου, ἀπόλαυση στα δεξιά σου, αἰώνια!» Όταν ερχόμαστε στην παρουσία του Θεού πώς δείχνουμε τη χαρά μας; Νιώθουμε μέσα μας τη χαρά της παρουσίας του Κυρίου; Μας χαροποιεί η παρουσία του Κυρίου; Στον Ψαλμό 122 (εδ. 1) λέει πάλι: «Χάρηκα ολόψυχα όταν μου είπανε: Στον οἶκο του Κυρίου θα πάμε». Χαιρόμαστε όταν είναι να έρθουμε στον οἶκο του Κυρίου; Μήπως το θεωρούμε αγγαρεία ή ψυχρό καθήκον; Αν δεν είναι αυτή η καρδιά μας, και τα χείλη μας μιλούν, ψάλλουν ή προσεύχονται αδιάφορα, από καθήκον ή από συνήθεια, υπάρχουν στον Λόγο του Θεού τρόποι, που μόνο η πίστη μπορεί να μας βοηθήσει ν' αλλάξουμε διάθεση της καρδιάς, έτσι που η λατρεία μας να γίνει απόλυτα συνειδητή:

1. Η Πίστη συνταιριάζει τη διάθεση της καρδιάς με τα λόγια μας

Όπως προαναφέραμε, δεν τιμάει καθόλου τον Θεό άλλα να λέμε και άλλα να νιώθουμε, και γενικά να μη συμμετέχει η καρδιά μας στα λόγια των ύμνων μας ή των προσευχών μας. Πώς μπορούμε να το διορθώσουμε αυτό; Με την πίστη! Ο Χριστός έψεξε τους Φαρισαίους γιατί η καρδιά τους δεν ταίριαζε με τα λόγια τους. Το ίδιο κάνουμε κι εμείς: Ένας ύμνος που τον λέμε συχνά λέει: «Έβαλε τραγούδι στην καρδιά μου... Δεν μπορεί κανείς να κλέψει τη χαρά μου» κλπ. Πολλές φορές δεν το νιώθουμε ή –το χειρότερο– δεν το βιώνουμε αυτό στη ζωή μας. Η πίστη θα μας βοηθήσει να το αποκτήσουμε, αν δεν το έχουμε, και η πίστη θα μας βοηθήσει να το ανακαλύψουμε μέσα μας και να συνειδητοποιήσουμε ότι το έχουμε αλλά δεν το χρησιμοποιούμε. Για παράδειγμα ψάλλουμε: «Έδειξε σ' εμάς να ζούμε αδελφικά... Με τη θείκη αγάπη ν' αγαπάμε». Αν βάλουμε ζήτημα προσευχής ν' αυξηθεί η αγάπη μας

και να γίνει αυτή το επιστέγασμα του πνευματικού μας σπιτιού, τότε το Πνεύμα, που μας βεβαιώνει για την αγάπη μας, θα μας δίνει χαρά καθώς ψάλλουμε αυτά τα λόγια.

2. Η Πίστη αγωνίζεται μέσα μας γι' αυτό το συνταίριασμα

Δεν γίνεται από μόνο του, αυτόματα. Χρειάζεται επιμέλεια εκ μέρους μας και προσοχή. Η προσοχή μας και η επιμέλειά μας επικεντρώνουν στο να μην τιμώ τον Θεό από καθήκον αλλά επειδή το νιώθω. Νιώθω αγάπη για τον Θεό, αλλιώς ο Θεός δεν θέλει τα δώρα μου. Όταν ο Παύλος λέει στον Τιμόθεο (Α' Τιμ 6:12): «Να αγωνίζεσαι τον ωραίο αγώνα της πίστεως...» αναρωτιόμαστε τι είδους αγώνες είναι αυτός; Είναι αυτό που λέει αλλού η Γραφή ότι «ο δίκαιος θα ζήσει με την πίστη του». Μέρος αυτού του αγώνα είναι να ταιριάζει η ζωή μας με τα λόγια της λατρείας μας. Όταν κάνω κάτι από υποχρέωση ή από καθήκον, δεν τιμώ αυτόν προς τον οποίο απευθύνομαι (λ.χ. λουλούδια του Αγίου Βαλεντίνου επειδή έτσι πρέπει!) Επομένως, πιστεύω πως ο Θεός με αγαπάει και τον ευχαριστώ, πιστεύω πως ο Θεός θα με κρατήσει μέσα στις θύελλες του βίου.

Η λύση του Θεού δεν είναι να σφίξεις τα δόντια και να υπομείνεις από υποχρέωση τη λατρεία του ονόματός του στην εκκλησία, με το μυαλό σου στο γραφείο –τι εκκρεμότητες έχεις αφήσει πίσω σου· ή στο σπίτι –αν έχεις αφήσει το θερμοσίφωνο ανοιχτό... Δεν αποδίδουμε γνήσια τιμή στον Θεό με μια τέτοια στάση. Ο Θεός δεν είναι ο σκληρός εργοδότης που απαιτεί τη λατρεία μας. Θέλει τη λατρεία μας να την απολαμβάνουμε, καθώς αναλογιζόμαστε το πρόσωπό του, τις υποσχέσεις του, τις ευεργεσίες του στη ζωή μας. Αυτό μπορούμε να το διορθώσουμε, αν δεν το έχουμε, ζητώντας από τον Κύριο ναβάλει μέσα μας καινούργιο πνεύμα. «Φτιάξε μου, Θεέ, μια καθαρή καρδιά· και νέο πνεύμα, σταθερό εντός μου βάλε...» προσεύχεται ο Δαβίδ (Ψλ 51:12). Μας λείπει σήμερα αυτό το «σταθερό πνεύμα», επικεντρωμένο αποκλειστικά στον Θεό την ώρα που τον λατρεύουμε! Ο John Piper, στο βιβλίο του *When I don't desire God* (Όταν δεν έχω Όρεξη για τον Θεό) αναφέρει 15 πράγματα που μπορεί να καταφέρει η πίστη στη ζωή του χριστιανού. Πρώτο πρώτο βάζει ότι η πίστη βεβαιώνει τον χριστιανό πως η χαρά για το πρόσωπο του Θεού είναι δώρο του Θεού, και είναι κάτι για το οποίο πρέπει ο πιστός του Χριστού να παλέψει σκληρά. Α, αν δεν ασχοληθούμε επισταμένως με την πνευματική μας υποδομή, δεν θα έχουμε τα αποτελέσματα που ζητάει ο Θεός.

3. Η Πίστη μας – Η Νίκη μας.

Με την Πίστη υπερνικάμε ό,τι μας εμποδίζει να συνταιριάξουμε την καρδιά μας με τα χείλη μας. Πώς γίνεται αυτό; Ο μεγάλος αναζωπυρωτής Jonathan Edwards (1703-1758) κατηγορήθηκε ότι ενίσχυε τον συναισθηματισμό στην εκκλησία του Θεού, και απάντησε: «Καθήκον μου είναι να τονώνω το συναίσθημα των ακροατών μου όσο πιο ψηλά μπορώ, με την προϋπόθεση ότι αυτοί δεν επηρεάζονται από τίποτε άλλο πέρα από την αλήθεια, και από συναισθήματα που δεν είναι αντίθετα με τη φύση αυτής της αλήθειας». Ο Edwards ανήκε στις Αναμορφωμένες Εκκλησίες, κι εντούτοις ενθάρρυνε τη συναισθηματική έκφραση της εκκλησίας του, με την προϋπόθεση, όμως, ότι αυτά τα συναισθήματα θα συμβάδιζαν με την αλήθεια που κήρυττε.

Με άλλα λόγια, αυτό που πρέπει να διεγείρει τα όμορφα συναισθήματά μας της χαράς, του ενθουσιασμού και της αγάπης προς όλους τους αδελφούς γύρω μας, καθώς συμμετέχουμε στη λατρεία του Κυρίου, δεν είναι στοιχεία σαρκικά, πρόσκαιρα συναισθήματα ενθουσιασμού αλλά η πίστη ότι λ.χ. έχουμε έναν παντοδύναμο Κύριο, που τηρεί τις υποσχέσεις του και είναι πλάι μας την κάθε στιγμή. Μπορεί να μην βλέπουμε τον Θεό αλλά το Πνεύμα του βεβαιώνει την καρδιά μας μιλώντας στη συνείδησή μας για την κάθε αλήθεια που διαβάζουμε στη Βίβλο. Με αυτή την έννοια, η Πίστη μας νικάει κάθε εμπόδιο να αναπτύξουμε δυνατά αισθήματα, καθώς λατρεύουμε τον Θεό. Καθώς εμπιστευόμαστε την αλήθεια που ακούμε, απαντάμε στον σατανά που έρχεται να μας κλονίσει μέσα από μια απογοήτευση ή στενοχώρια, ότι αυτός που είναι μέσα μας είναι δυνατότερος από κείνον που κυριαρχεί στον κόσμο, κι αυτό μας οικοδομεί και φεύγουμε οικοδομημένοι και ευλογημένοι από τη λατρεία του Θεού. Στον Λόγο του Θεού βρίσκουμε πολλά εδάφια που υποστηρίζουν αυτή την αλήθεια (Δες π.χ. Ψλ 16:11· 17:15· 20:5· 21:7 κ.ά.)

Η χαρά και ο ενθουσιασμός μας δεν έχει πηγή του κάποιο υλικό βίωμα αλλά τη **σχέση** μας με τον ίδιο τον Κύριο. Ο γνωστός C.S. Lewis έγραφε σε έναν φίλο του: «Όπως γνωρίζεις, φίλε μου, είναι καθήκον για τον κάθε χριστιανό να είναι όσο ευτυχισμένος μπορεί». Ωραία ιδέα! Επομένως –λέμε εμείς– η ευχή «Ευτυχισμένος ο Καινούργιος Χρόνος» μπορεί από μια απλή, τυπική ευχή, να γίνει σύνθημα για μια πιο στενή σχέση με τον Κύριο, που το πρόσωπό του είναι «χορτασμός ευφροσύνης». Όταν η λατρεία μας είναι μια άψυχη συνήθεια, μήπως η σχέση μας με τον Κύριο δεν είναι πάντοτε ζωντανή και ισχυρή; Είναι κάτι που πρέπει να το σκεφτούμε.

7. Η Απόδειξη της Έμπρακτης Μαρτυρίας

Ανάγνωσμα: Λουκάς 6:27-36

ΕΝΑ από τα πιο χαρακτηριστικά στοιχεία της Δυναμικής Εκκλησίας, που είναι και το ζητούμενο της όλης Σειράς μας, είναι πώς θα αποδείξει η εκκλησία μας ότι όλα αυτά που λέμε και κηρύττουμε μπορούν να εφαρμοστούν στην πράξη. Όπως ξέρουμε και το ακούμε κάθε μέρα και στις τηλεοράσεις, από λόγια και θεωρίες ο κόσμος είναι γεμάτος. Εκείνο που λείπει είναι η πράξη. Ένας από τους λόγους που η πρώτη εκκλησία των Πράξεων εντυπωσίαζε και προσέλκυε τον κόσμο γύρω της, που παρατηρούσε τη ζωή της, το κήρυγμά της και την πορεία της, ήταν και το συνταίριασμα της διακονίας των καλών έργων με τη δύναμη και τα αποτελέσματα του κηρύγματος. Ο κόσμος το θέλει αυτό το συνταίριασμα. Διαφορετικά δεν μπορεί να κατανοήσει το ευαγγέλιο (βλ. Πραξ 2:38-Λκ 10:29). Πώς εφαρμόζουμε τα διδάγματα του Χριστού; Πολλοί χριστιανοί παραβλέπουμε αυτή την εντολή του Χριστού, και προτιμάμε να αποφεύγουμε ανθρώπους που θα μας ζητήσουν κάποια βοήθεια ή κάποια υπηρεσία... Αναρωτηθήκαμε ποτέ γιατί ο Χριστός έβαλε τόσο ψηλά τον πήχη; («Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε όσους σας μισούν...»). Εντύπωση κάνει το σλόγκαν μιας οργάνωσης που βοηθάει εθελοντικά μικρά παιδιά με τα μαθήματά τους. Το σλόγκαν λέει: «Εκπαιδεύοντας ένα παιδί αλλάζεις 2 ζωές». Το νόημα είναι ότι δεν βοηθιέται μόνον το παιδί αλλά και ο δάσκαλος. Βοηθώντας κάποιον, αλλάζει η δική του ζωή – αλλάζει και η δική μας.

Είναι πολύ σπουδαία αυτή η διάκριση που κάνει ο Χριστός, καθώς εξηγεί τα έργα ελέους που καλούμαστε να κάνουμε ως χριστιανοί. Συχνά έχουμε την αίσθηση ότι μια πράξη ελέους, για να έχει νόημα, πρέπει να οδηγήσει στον ευαγγελισμό. Δεν φαίνεται αυτό απόλυτα στην περικοπή που διαβάσαμε. Δεν υπόσχεται κάτι τέτοιο ο Χριστός –ότι δηλ. όποιος δέχεται μια πράξη ελέους θα ελκυστεί στο τέλος από το μήνυμα του ευαγγελίου και θα έρθει στον Χριστό. Τουλάχιστον σε αυτή την περικοπή η πράξη ελέους είναι αυτοσκοπός –ωφελεί εμάς. Αλλά για να ωφεληθεί εμάς είναι ανάγκη να δούμε 3 σημεία στα λόγια του Χριστού:

1. Να δείχνουμε Έλεος σ' εκείνους που δεν το αξίζουν (6:27-31).

Πολλοί χωρίζουμε τους φτωχούς σε 2 κατηγορίες: σ' εκείνους οι οποίοι δεν φταίνε που είναι δυστυχισμένοι (ο σεισμός τούς γκρέμισε το σπίτι, αρρώστησε ή πέθανε ο πατέρας και η οικογένεια οδηγήθηκε στη φτώχεια κλπ.) κι επομένως αξίζουν τη βοήθειά μας· και σ' εκείνους που φταίνε (που δεν πρόσεχαν, δεν πλήρωναν τα ένημα στο ΙΚΑ, ζούσαν σπάταλη ζωή, δεν πλήρωναν τις δόσεις του δανείου τους και τους πήραν το σπίτι) κι επομένως δεν αξίζουν τώρα τη βοήθειά μας. Ας πρόσεχαν!!! Εδώ είναι που πέφτουμε στην αμαρτία της επίκρισης. Ο Χριστός δεν μετράει το έλεος που πρέπει να δείχνουμε με το αν αξίζει τον κόπο ή όχι. Δεν λέει κάτι τέτοιο. Λέει να αγαπάμε τους εχθρούς μας, να κάνουμε το καλό σ' εκείνους που μας μισούν, να λέμε καλά λόγια για κείνους που μας καταριούνται, να προσευχόμαστε για κείνους που μας κακομεταχειρίζονται...

Το έλεος αυτού του είδους βασίζεται στο μοντέλο της χάρης που δίνει ο Θεός. Αυτό που πρέπει να μας παρακινεί για να δείχνουμε έλεος σε κάποιον αναγκασμένο δεν πρέπει να είναι η λύπησή μας γι' αυτόν αλλά η συναίσθηση ότι είμαστε και εμείς ελεημένοι του Θεού και το Πνεύμα το Άγιο μέσα μας μας παρακινεί να δείχνουμε έλεος. Δεν το κάνουμε από οίκτο αλλά από φυσική παρόρμηση επειδή και εμείς έχουμε βιώσει το έλεος και τη χάρη του Θεού. Η ανιδιοτελής προσφορά στους φτωχούς δεν γίνεται με μια καρδιά γεμάτη συμφέροντα και υπολογισμούς. Γίνεται από μια καρδιά αναγεννημένη, που συνειδητοποιεί τι έχει λάβει από τον Θεό. Έχουμε άραγε την καρδιά του Θεού; Είμαστε «κοινωνοί θείας φύσεως»; Στη Γραφή υπάρχουν εδάφια που μας παροτρύνουν να δείχνουμε έλεος σε ανθρώπους που υποφέρουν από ένα κοινωνικό σύστημα που τους απορρίπτει. Ψλ 10:18· Ησ 1:17· Ιακ 1:27· Παρ 19:17· Ιεζ 16:49). Το ερώτημα που θέτει το κείμενό μας δεν είναι αν ο Θεός προστάζει ή όχι τον λαό του να επιδίδεται σε έργα αγαθά. Η απάντηση είναι ότι σίγουρα αυτό φαίνεται σε κάθε σελίδα της Γραφής. Ούτε μας λέει ο Θεός να εξετάζουμε αν οι αναγκασμένοι αξίζουν ή όχι τη βοήθειά μας. Ο Χριστός μάς ρωτάει αν γνωρίζουμε τον Πατέρα Θεό που είναι ελεήμων σ' εκείνους που δεν αξίζουν το έλεός του και αν έχουμε συνάψει ζωντανή σχέση μαζί του. Τότε όλα γίνονται σαν φυσιολογική συνέπεια.

2. Το αληθινό περιεχόμενο της Ανταμοιβής (6:32-35).

Είναι εντελώς φυσιολογικό, όταν προσφέρουμε έλεος, την καρδιά μας να την ενεργοποιεί το κίνητρο της ανταπόδοσης. Όταν δείχνουμε την αγάπη μας, το κάνουμε περιμένοντας ότι και οι άλλοι θα μας δείξουν την αγάπη

τους. Καλούμε στο σπίτι μας και περιμένουμε να μας καλέσουν και οι άλλοι. Δανείζουμε πράγματα ή χρήματα με την ελπίδα ότι θα τα πάρουμε πίσω. Αυτού του είδους η προσφορά, ωστόσο, σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού δεν είναι παρά η βάση της εγωκεντρικής συμπεριφοράς και της υστεροβουλίας. Δεν έχει καμιά σχέση με το πνεύμα του Χριστού. Έχουν κέντρο τον εαυτό μας. Όλα αυτά προσπαθούν να εξασφαλίσουν τη φυσική ανταπόδοση από τους άλλους. Αυτό υπαγορεύει η στοιχειώδης ευγένεια, λέμε Αυτό κάνουν οι άνθρωποι, ακόμα κι εκείνοι που εχθρεύονται τον Θεό. Όταν ο Χριστός παραγγέλλει να αγαπάμε τους εχθρούς μας, και μάλιστα χωρίς να περιμένουμε τίποτα σαν ανταπόδοση απ' αυτούς, τότε πρόκειται για ένα υπερφυσικό έργο στην καρδιά μας. Πολλοί φιλόσοφοι αλλά και σχολιαστές παροτρύνουν στη λεγόμενη «ανανταπόδοτη αγάπη». Δώσε, χωρίς να περιμένεις τίποτα από κανένα. Πολλοί παγανιστές φιλόσοφοι παραγγέλλουν να υπηρετούμε την κοινωνία με αυταπάρνηση, χωρίς να σκεφτόμαστε τον εαυτό μας. Δεν λέει αυτό όμως ο Χριστός. Ο Χριστός επιμένει να ζητάμε την ανταμοιβή, και μάλιστα μεγάλη ανταμοιβή αλλά από τον Θεό και μόνο. «Ας μην είμαστε πιο άγιοι από την Αγία Γραφή», έλεγε ένας! Πρέπει να επιζητάμε την ανταμοιβή, ωστόσο, όχι για να επιβραβεύσει τη δική μας αξία αλλά για τη δόξα του Θεού. Η ανταμοιβή μας από τον Θεό θα δείξει πόσο μεγάλος είναι ο ίδιος ο Θεός –όχι εμείς!

Όταν ο Χριστός μάς λέει να δείχνουμε έλεος σ' αυτούς που δεν το αξίζουν, που δεν θα μας αγαπήσουν, που δεν θα μας αποδεχτούν, που δεν θα μας δείξουν καλοσύνη, μας φέρνει στα όρια του χαρακτήρα μας, για να μας ωθήσει να ζητήσουμε τη χάρη και τη δύναμη του Θεού διά του Αγίου Πνεύματος. Ο Θεός θα μας φέρει στον βαθμό αυτό της τελειότητας. Από τη μια έχουμε την εντολή να αγαπάμε τους μη αξιαγάπητους σε όλη της την ομορφιά και το μεγαλείο - κι από την άλλη έχουμε τον άνθρωπο που αντιστέκεται και επαναστατεί. Όταν όμως λάβουμε από τον Θεό την καινούργια καρδιά που αγαπάει απροϋπόθετα, τότε δοξάζεται ο Θεός, κι αυτό είναι ένα είδος ανταμοιβής για μας! Μια τέτοια καρδιά είναι δώρο του Θεού κατά χάριν: «Ο Θεός έχει τη δύναμη να σας χορηγήσει πλουσιοπάροχα κάθε δωρεά, ώστε να είστε πάντοτε σε όλα τελείως αυτάρκεις, και να δίνετε με το παραπάνω για κάθε καλό σκοπό» (Β' Κορ 9:8). Αν, λοιπόν, πούμε «ναι» στην προσφορά της νέας καρδιάς που μας δίνει ο Θεός, τότε η ανταμοιβή μας θα είναι να προβάλουμε τη χάρη του Θεού στον κόσμο.

3. Έλεος, όπως το έδωσε ο Θεός (6:35-36).

Κάνοντας μια αναδρομή στη χαραυγή της ανθρώπινης Ιστορίας, εκεί στον Κήπο της Εδέμ, θυμόμαστε ποιο ήταν το πρώτο ψέμα που ξεφούρνισε ο σατανάς στον άνθρωπο: «Αν φάτε από τον απαγορευμένο καρπό, θα γίνετε σαν τον Θεό». Και ήταν ψέμα, γιατί κανένας δεν μπορεί να γίνει σαν τον Θεό με τον τρόπο που υποδείκνυε ο διάβολος. Κανένας δεν μπορεί να γίνει σαν τον Θεό ως προς τη δόξα. Μπορούμε όμως να του μοιάσουμε ως προς τη διακονία. Δες: Εφ 5:1· Μτ 5:48· Ιω 13:15. Ό,τι θέλουμε να μας κάνουν οι άλλοι, ας το κάνουμε πρώτα εμείς σ' αυτούς. Ο Θεός θέλει να τον αγαπάμε και έδειξε πρώτος αυτός την αγάπη του σ' εμάς (Α' Ιω 4:15). Και εξηγεί ο Matthews Henry: «Όλο αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τη δική μας τιμή (τιμάει εμάς), γιατί θα μοιάσουμε στον Θεό ως προς την καλοσύνη του».

Μια ιεραπόστολος μετά από πολύχρονη, κοπιαστική διακονία στον αγρό, γύρισε πίσω στην πατρίδα της. Είχε αγοράσει με τον άντρα της ένα μικρό όμορφο σπίτι για να ξεκουραστούν στα γεράματά τους. Το ανακαίνισαν, το στόλισαν, έφτιαξαν τον κήπο, φύτεψαν όμορφα λουλούδια και απολάμβαναν το καφεδάκι τους τα γαλήνια απογευματινά στην εξοχή. Ώσπου μετά από καιρό ήρθαν να μείνουν απέναντί τους κάτι γείτονες-συμφορά! Το στερεοφωνικό έπαιζε από το πρωί ως το βράδυ στη διαπασών, τα παιδιά ξεσήκωναν τον κόσμο, έσπαγαν και χαλούσαν, και μια μέρα οι ιεραπόστολοι ξύπνησαν και είδαν το πλακόστρωτο της αυλής τους και τους τοίχους βαμμένους με μπογιές όλων των χρωμάτων. Η γυναίκα φρίκαρε... Προσπάθησε να προσευχηθεί αλλά άκουγε τον εαυτό της μέσα της να φωνάζει «Κύριε, δεν μπορώ να τους αγαπήσω... Τους μισώ!» [εμείς θα καλούσαμε το 100].

Συγκεντρώθηκε, όμως, κι έκανε την αυτοεξέτασή της. Ήταν σωστή η αντίδρασή της; Και της ήρθε στο μυαλό ένα εδάφιο: «Πάνω απ' όλα, να έχετε αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος όλων και οδηγεί στην τελειότητα» (Κολ 3:14). Στη μετάφρασή της διάβασε «πάνω απ' όλα ντυθείτε την αγάπη». «Πώς να ντυθώ την αγάπη, Κύριε;», προσευχόταν. Κατάλαβε πως θα ήταν σαν να φορούσε ένα μεγάλο παλτό. Έτσι κι έκανε. Κι άρχισε να «ζεσταίνεται» μέσα της πνευματικά. Η ζωή της με τον Χριστό πήρε άλλη διάσταση. Άρχισε να βλέπει με όλο και μεγαλύτερη αγάπη τούς απέναντι. Έφτιαξε μια λίστα με το τι θα μπορούσε να κάνει για να δείξει την αγάπη της κι άρχισε να βάζει σε εφαρμογή τη λίστα: Έψησε μπισκότα και τους τα πήγε, έκατσε εθελοντικά με τα μωρά σε ένα είδος αυθόρμητου μπίμπι στίινγκ, κάλεσε τη μητέρα για καφέ — και έγινε το πιο όμορφο: Άρχισε να τους γνωρίζει και να τους καταλαβαίνει. Άρχισε να βλέπει ότι αυτοί οι άνθρωποι ζούσαν κάτω από τεράστιες πιέσεις. Άρχισε να αγαπά τους «εχθρούς» της. Τους έδειξε καλοσύνη. Τους δάνεισε χωρίς να περιμένει τίποτα πίσω. Και όταν εκείνοι συγκινήθηκαν, έκλαψε μαζί τους κι αυτή!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μπορούμε να δούμε τους ανθρώπους όπως βλέπει ο Θεός τους τρελούς, επαναστατημένους αμαρτωλούς –εμάς δηλαδή; Δείχνουμε έλεος σ' αυτούς που δεν το αξίζουν; Προβάλλουμε τη Χάρη του Θεού και το θεωρούμε αυτό σαν την υπέρτατη ανταμοιβή μας; Δείχνουμε έλεος όπως ο Θεός; Είμαστε μιμητές του; Αυτή θα είναι και η απόδειξη της έμπρακτης μαρτυρίας μας σαν ατόμων και σαν εκκλησίας αν θέλουμε να είμαστε εκκλησία «δυναμική». Αμήν.

8. Ο Ορίζοντας της Ιεραποστολής

Ανάγνωσμα: Πράξεις 1:1-11

ΜΕΧΡΙ τώρα στη Σειρά μας «Για μια Δυναμική Εκκλησία» έχουμε δει επτά λειτουργίες της: Το Κήρυγμα, την Κοινωνία των πιστών, το Δείπνο του Κυρίου, την Προσευχή, τον Συμμερισμό των υλικών αγαθών, τη Λατρεία της και τη Μαρτυρία της. Όλα αυτά η εκκλησία μπορεί να τα κάνει μένοντας στην πόλη της, στη γειτονιά της, στην περιοχή της. Τώρα προχωράμε σε ένα στοιχείο που θέλει να κάνει την εκκλησία να βγει από το καβούκι της, από τη βολή της, από τη σιγουριά του γνώριμου και να πάει έξω, στην αβεβαιότητα του αγνώστου –στα πέρατα της γης. Στα πρώτα εδάφια κιόλας των Πράξεων ο Λουκάς μάς περιγράφει το νέο καθεστώς της εκκλησίας αμέσως μετά την Ανάληψη του Χριστού, καθώς και τον Ορίζοντα της Ιεραποστολής. Είναι ο λόγος που είπε ο Χριστός καθώς σε λίγο θα άφηνε τους μαθητές: «Ξεχάστε τους υπολογισμούς και τις απορίες για τα Έσχατα. Αυτό που σας λείπει, και θα σας το στείλω εγώ, είναι η δύναμη του Αγίου Πνεύματος για να πάτε σε όλο τον κόσμο με το ευαγγέλιο και να γίνετε μάρτυρές μου, ξεκινώντας από την Ιουδαία και την Ιερουσαλήμ, πηγαίνοντας στη Σαμάρεια και ως τα πέρατα της γης (εδ. 8). Επομένως εδώ η Εκκλησία περνάει από τη στατικότητα των προηγούμενων 7 λειτουργιών στην κίνηση προς τα έξω –την Ιεραποστολή. Η δυναμική εκκλησία μεταφέρει το ευαγγέλιο στα πέρατα της γης.

Ο απ. Παύλος στη Β΄ Κορινθίους (5:18) απεικονίζει την ίδια διακονία με τη μορφή της διακονίας της «καταλλαγής». Μια από τις έννοιες του ρ. *καταλλάσσω* είναι συμφιλιώνω - δύο εχθρούς τους κάνω φίλους. Άλλες έννοιες είναι ανταλλάσσω χρήματα ή νομίσματα, ανταλλάσσω ένα πράγμα με άλλο. Εδώ έχει την έννοια που προαναφέραμε – της συμφιλίωσης. Στον Ηρόδοτο διαβάζουμε: *Μητιληναίους δὲ καὶ Ἀθηναίους κατήλλαξε Περίανδρος*. Πέρα όμως από το νόημα της διακονίας της συμφιλίωσης με τον Θεό, υπάρχει και η μεγάλη τιμή που κάνει στον δικό του άνθρωπο ο Θεός, να τον στείλει ως πρεσβευτή του. Πολύ παραστατικά το θέτει ο Παύλος στη συνέχεια, στο εδ. 20. Η τιμή αυτή ξεκίνησε ιστορικά από την περικοπή των Πράξεων που διαβάσαμε στην αρχή. Αν θέλουμε να οικειοποιηθούμε ως πιστοί και ως εκκλησία πιστών αυτή τη μεγάλη τιμή που μας κάνει ο Θεός, είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε τρεις πραγματικότητες:

1. Ποια είναι η Φύση της Βασιλείας (Πραξ 1:1-7)

Πρώτα απ' όλα, και προτού ξεκινήσουμε για να πραγματοποιήσουμε την εντολή της Ιεραποστολής, είναι ανάγκη να αποδεχτούμε τη φύση της Βασιλείας, την οποία καλούμαστε να κηρύξουμε. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή η φύση της βασιλείας αναδεικνύεται με «αντιθετικό» τρόπο από αυτό καθαυτό το ερώτημα των μαθητών, μετά από 40 μέρες που ο αναστημένος Κύριος τους εμφανιζόταν και τους μιλούσε για τη βασιλεία του Θεού: «τώρα θα αποκαταστήσεις τη βασιλεία σου;» Κακοί και ανεπίδεκτοι μαθητές! Επομένως, αυτό που και εκείνοι τότε και εμείς σήμερα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε σχετικά με τη βασιλεία του Θεού, είναι ότι: *α) Η βασιλεία είναι Πνευματική – όχι Πολιτική*. Το ρήμα *ἀποκαθιστάνεις* (προφητικός ενεστώς) δείχνει πως οι μαθητές είχαν καταλάβει ότι αυτή η βασιλεία ήταν πολιτική. Επομένως η βασιλεία του Θεού δεν «χαρτογραφείται», δεν μετριέται με επίγειο ληξιαρχικό βιβλίο, δεν στηρίζεται σε οικονομικούς προϋπολογισμούς και απολογισμούς ή Καταστατικά, ούτε εξαπλώνεται με κατακτητικούς στρατούς και πολεμικά ανακοινωθέντα! Προσφέρει το ευαγγέλιο της Ειρήνης, εξαπλώνεται με τη Μαρτυρία των πιστών, αλλάζει καρδιές –όχι σύνορα και καταστάσεις. Σίγουρα η βασιλεία του Θεού δεν επηρεάζει τα ανθρώπινα, κοσμικά βασίλεια. Οι γνήσιοι πολίτες αυτής της βασιλείας σκέπτονται και ενεργούν με εντελώς διαφορετικό τρόπο, καθώς πορεύονται μέσα στον κόσμο. Βεβαίως και θα αγωνιστούμε για δίκαιους νόμους, βεβαίως και δεν θα συμβιβαστούμε με ανήθικους νόμους, βεβαίως και θα προστατέψουμε τον πλανήτη, βεβαίως και θα ψηφίζουμε κατά συνείδηση και όχι παρακολουθώντας αποκλειστικά ένα συγκεκριμένο πολιτικό κόμμα, αλλά όλα αυτά θα τα κάνουμε όχι επειδή θα γίνουμε ακτιβιστές να εξομοιώσουμε τους νόμους των ανθρώπων με τον νόμο του Θεού αλλά ως αποτέλεσμα του ότι είμαστε πολίτες της βασιλείας του Θεού. *β) Η βασιλεία είναι Παγκόσμια – όχι Εθνική*. Οι μαθητές φαντάζονταν ότι ο Χριστός θα αποκαθιστούσε την εθνική τους κυριαρχία ενάντια στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Αυτό ήξεραν από τα δεδομένα της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία έβλεπε τον Ισραήλ και μόνο αυτόν σαν τον λαό του Θεού. Τώρα όμως έπρεπε να δουν τη βασιλεία του Θεού σαν παγκόσμια κυριαρχία και όχι περιορισμένη στην Παλαιστίνη. Τα δεδομένα άλλαξαν μετά την Ανάσταση. Στην Αποκάλυψη (11:15) διαβάζουμε ότι «Η κυριαρχία του κόσμου ανήκει πια στον Κύριό μας και στον Μεσσία του, και θα διαρκέσει για πάντα». Όλοι θα ακούσουν για τον Μεσσία ως τα πέρατα της γης κι όλοι καλούνται να γονατίσουν και να τον προσκυνήσουν (Απ 5:9-10). Η βασιλεία του Θεού ξεπερνάει τα εθνικά σύνορα των κρατών της γης! *γ) Η βασιλεία εξαπλώνεται*

Προοδευτικά – όχι Αμέσως. Στο ερώτημα των μαθητών: «Κύριε, έφτασε άραγε η ώρα να αποκαταστήσεις τη βασιλεία στον Ισραήλ;» διακρίνουμε το λάθος ΡΗΜΑ και τον λάθος ΧΡΟΝΙΚΟ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟ. Πίστευαν ότι κάτι θα αποκαθιστούσε ο Χριστός. Αποκατάσταση της βασιλείας είναι κάτι που γίνεται εδώ και τώρα, όπως στον στρατό. Μπαίνει μια νύχτα ο στρατός, καταλαμβάνει την εξουσία και «αποκαθιστά» ένα καθεστώς (βασιλεία, δημοκρατία, δικτατορία κλπ.) Λάθος ρήμα! Πίστευαν ακόμη πως αυτή η αποκατάσταση, η παλινόρθωση, θα γινόταν τότε αμέσως (*έν τῷ χρόνῳ τούτῳ*) Λάθος επίρρημα! Ο Χριστός σίγουρα θα μπορούσε να αποκαταστήσει τη βασιλεία του αμέσως αλλά δεν το κάνει. Η βασιλεία εξαπλώνεται και έρχεται προοδευτικά – όχι αυτόματα. Οι δικοί μας χρόνοι δεν συμβαδίζουν με τους χρόνους του Θεού. Μόνον ο Πατέρας γνωρίζει τον χρόνο που θα ολοκληρωθεί η βασιλεία. Αυτό για το οποίο πρέπει να βιαστούμε δεν είναι η αποκατάσταση της βασιλείας αλλά η διακήρυξη της βασιλείας, παρακαλώντας τους ανθρώπους να συμφιλιωθούν με τον Θεό.

2. Ποιο είναι το Προνόμιο της Μαρτυρίας (1:8-11)

Η λέξη-κλειδί εδώ είναι «Μάρτυρες». Πριν όμως δούμε τι είναι ο μάρτυρας, ας θυμηθούμε, τι ΔΕΝ είναι ο μάρτυρας: α) Ο μάρτυρας δεν είναι ο φορτικός πωλητής προϊόντος. Αποστολή μας δεν είναι να κλείσουμε μια «συμφωνία» για το πόσους εμείς θα σώσουμε τη μέρα! Αυτό το ορίζει ο Κύριος. β) Ο μάρτυρας δεν είναι σιωπηλός ευσεβιστής. Δεν περιορίζεται στον ευσεβή τρόπο ζωής. Πρέπει και να ανοίγει το στόμα του, να μιλάει για τη βασιλεία. γ) Ο μάρτυρας δεν είναι πολιτικός ακτιβιστής. Δεν πρέπει να συγχέουμε το κήρυγμα της βασιλείας με την ψήφιση καλύτερων νόμων. Το ότι ψηφίζουμε σωστούς κατά τη γνώμη μας πολιτικούς, αυτό δεν μας κάνει μάρτυρες της βασιλείας του Θεού. Τι είναι ο μάρτυρας του Χριστού; α) Ένας που «βλέπει» καθημερινά τον Χριστό. Αντίστοιχο με εκείνο που έκαναν οι μαθητές καθώς ο Ιησούς ανέβαινε στον ουρανό. Μ' άλλα λόγια που έχει καθημερινή και διαρκή σχέση με τον Χριστό. β) Ένας που δείχνει τον Χριστό. Η ζωή μας πάει πάντοτε μπροστά από τα λόγια μας. Αν οι άνθρωποι βαριούνται το ευαγγέλιο σήμερα ή το πολεμούν, αν η νεολαία ακόμη και των εκκλησιών μας είναι επιφυλακτική με το ευαγγέλιο, αν η εκκλησία σήμερα δεν μπορεί να επηρεάσει με τον Χριστό, είναι γιατί δεν δείχνει τον Χριστό. Δίνει την εντύπωση της εμπορευματοποίησης της ιεραποστολής και της υποκρισίας στη συμπεριφορά μας. γ) Ένας που καταθέτει θαρρετά τη μαρτυρία του. Δυστυχώς, πολλοί ντρεπόμαστε να μιλήσουμε για τα διάφορα θέματα από τη σκοπιά και την οπτική του ευαγγελίου. Το ότι ο Χριστός μας αποστέλλει σαν πρεσβευτές του είναι μεγάλη μας τιμή, αλλά αν δεν πούμε ξεκάθαρα το μήνυμά του, τότε είναι αποτυχία. Δεν ολοκληρώνεται η αποστολή. δ) Ένας που επηρεάζει. Η γνήσια χριστιανική ζωή πάντοτε επηρεάζει τους γύρω μας. Ο Παύλος φτάνει στο σημείο να λέει πως ένας πιστός/ή σύζυγος μπορεί να επηρεάσει με τη ζωή του τον/την άπιστη και να σώσει τον γάμο του. Τόσο μεγάλη είναι η επίδραση όταν οδηγείται από το Πνεύμα του Θεού. Συχνά μπορεί κάτι ή κάποιος να μας εμποδίσει να μιλήσουμε για τον Χριστό. Κανένας και τίποτε όμως δεν μπορεί να μας εμποδίσει να δείξουμε τον Χριστό με τη ζωή μας και να επηρεάσουμε έτσι το περιβάλλον μας –να προκαλέσουμε τον άλλο ακόμα και να ρωτήσει για τη διαφορετική συμπεριφορά μας. Τέλος, ε) Ο μάρτυρας του Χριστού είναι ένας φίλος. Πολλοί είμαστε «φουντωμένοι» όταν μιλάμε για τον Χριστό, γινόμαστε πικροί, μη φιλικοί ή εγωκεντρικοί. Ο φίλος είναι υπομονετικός, καλοσυνάτος, ανεκτικός, γεμάτος αγάπη. Ο Χριστός ήταν ο φίλος των αμαρτωλών. Και δεν μπορούμε να μιλήσουμε για τον Χριστό αν δεν είμαστε σαν τον Χριστό.

3. Ποια είναι τα γεωγραφικά όρια της Μαρτυρίας (1:8)

Όταν οι μαθητές άκουσαν από το στόμα του Χριστού πού θα πάνε για να γίνουν μάρτυρές του, άκουσαν για τέσσερις τόπους: Την Ιερουσαλήμ – αυτό το ήξεραν, ήταν η πόλη τους. Την Ιουδαία – Ε, καλά γνωστό κι αυτό αν και πιο διευρυμένο. Τη Σαμάρεια – Όπα... Εδώ άρχισαν τα μπερδέματα: εδώ ήταν οι αιρετικοί. Τα πέρατα της γης – Καλά, θα σκέφτηκαν, αυτοί είναι οι Ξένοι (οι εθνικοί). Η μαρτυρία στην *πόλη* όπου γεννηθήκαμε, σημαίνει εκεί όπου μας ξέρουν. Μπορεί να είναι η γειτονιά μας, η πολυκατοικία μας. Η *Ιουδαία* μπορεί να σημαίνει την ευρύτερη περιοχή της ζωής μας: η δουλειά μας, το σχολείο μας ή το πανεπιστήμιο, ο στρατός ή οποιαδήποτε άλλη περίπτωση (τα σταυροδρόμια της ζωής). *Σαμάρεια* σημαίνει ίσως για μας εκείνους που τους θεωρούμε αιρετικούς, που απαιτείται πιο καλή θεολογική γνώση. Τέλος, τα έσχατα της γης είναι οι ξένοι, που έχουν διαφορετική από μας κουλτούρα, που ο Κύριος τελευταία τους έφερε δίπλα μας να τρέξουμε γι' αυτούς κι ευχαριστούμε τον Θεό για τις ποικίλες διακονίες που υπάρχουν σ' αυτό τον τομέα. «*Ιερουσαλήμ*» σημαίνει «εκθέτω τη ζωή μου». Εδώ με ξέρουν καλά. Εδώ δεν ακούνε τόσο, όσο βλέπουν και παρατηρούν. Πώς αντιδρά ένας χριστιανός όταν τον παρεξηγούν; Ο μάρτυρας σηκώνει καθημερινά τον σταυρό της μαρτυρίας κι ακολουθεί τον Χριστό. «*Ιουδαία και Σαμάρεια*» σημαίνει «αφήνω τη βολή μου». Αφήνω το σπίτι μου και πάω να διακονήσω μια δομή, μια ιεραποστολή, μια διακονία στην εκκλησία μου ή σε μια φυλακή. «*Τα πέρατα της γης*» πέρα απ' όλα αυτά σημαίνει και δίνω τα χρήματά μου γι' αυτό τον σκοπό. Για να κινηθεί μια μακρινή ιεραποστολή χρειάζονται χρήματα και είναι ανάγκη να προσφέρω γι' αυτόν τον ευρύτερο στόχο, συμμετέχοντας έτσι στον ιεραποστολικό αγρό.

9. Η Πυξίδα της Δυναμικής Εκκλησίας

Ανάγνωση: Κολοσσαείς 2:6-7

ΜΕ αυτή τη βιβλική μελέτη τελειώνουμε τη Σειρά των 9 Μελετών μας με γενικό θέμα «Για μια Δυναμική Εκκλησία». Αφού είδαμε τα χαρακτηριστικά της δυναμικής εκκλησίας (Το Κήρυγμα, την Κοινωνία των πιστών, το Δείπνο του Κυρίου, την Προσευχή, τον Συμμερισμό των υλικών αγαθών, τη Λατρεία της, τη Μαρτυρία της και τον ορίζοντα της Ιεραποστολής της – βρείτε όλες τις Περιλήψεις στο σάιτ: <https://newlifechurch.gr/bible-lessons-in-pdf/>) το τελευταίο στοιχείο της, που είναι και το πιο βασικό είναι η Πυξίδα της. Ποιο είναι το *gps* της για να πορευτεί ως σύνολο πιστών μέσα στον κόσμο; Ποια ιδέα θα την καθοδηγεί και θα την διατηρεί ζωντανή και δυναμική; Την απάντηση τη δίνει ο απ. Παύλος στην περικοπή μας της προς Κολοσσαείς Επιστολής. Μελετώντας προσεκτικά το πρωτότυπο κείμενο διακρίνουμε τέσσερις μεγάλες και βασικές πραγματικότητες:

1. Προχωράμε όπως ξεκινήσαμε (Κολ 2:6)

Στη συγκεκριμένη περικοπή παρατηρούμε στο εδ. 6 του πρωτοτύπου δύο ρήματα: *παρελάβετε - περιπατείτε*. Όπως παραλάβατε τον Χριστό – έτσι να περπατάτε, να ζείτε μαζί του. Μια *πρώτη* αρχή που είναι ανάγκη να θυμάται μια εκκλησία και οι πιστοί της, αν θέλουν να έχουν μια δυναμική πορεία με τον Χριστό, είναι ότι «προχωράμε όπως ακριβώς ξεκινήσαμε». Η πίστη στον Χριστό δεν είναι η κορύφωση της χριστιανικής ζωής – είναι μόνο το ξεκίνημα. Συχνά εδώ μπερδεύουμε τα πράγματα. Θεωρούμε ότι το να δεχτούμε τον Χριστό στην καρδιά μας ή το να κάνουμε την ομολογία μας ή το να τον αναγνωρίσουμε Κύριο και σωτήρα μας αυτό είναι και το τέλος. Πιστεύουμε πως αυτό είναι η ουσία τού να είναι κανείς χριστιανός. Το κείμενό μας, ωστόσο, εδώ μιλάει για την αποδοχή του Χριστού μν, αλλά και για ένα περπάτημα με τον Χριστό. Και λέει πως αυτό πρέπει να γίνεται με τον ίδιο τρόπο, με τις ίδιες προϋποθέσεις, με μία κυρίαρχη προοπτική: να προχωρήσουμε με τον Χριστό. Η *δεύτερη* αρχή εν προκειμένω είναι ότι υπάρχει μια σύνδεση ως προς τον τρόπο ανάμεσα στο ξεκίνημα και στην πορεία. Με τον τρόπο που ξεκινήσαμε, με τον ίδιο τρόπο θα περπατήσουμε. Κι αυτός ο «τρόπος» είναι η πίστη. «Όπως παραλάβατε τον Χριστό διά πίστεως, το ίδιο περπατάτε, ζείτε μαζί του, διά της πίστεως. Δεν είναι άλλος ο τρόπος να δεχτούμε τον Χριστό (διά της πίστεως) και άλλος να περπατήσουμε μαζί του (με δικές μας προσπάθειες – διά των έργων). Η δικαίωση είναι έργο της δωρεάν χάριτος του Θεού – Ο αγιασμός είναι έργο της δωρεάν χάριτος του Θεού. Το ένα είναι πράξη του Θεού μια για πάντα – το άλλο είναι έργο του Θεού στην καθημερινότητά μας, καθώς με το Πνεύμα του μας μεταμορφώνει με σκοπό να μοιάσουμε στον Χριστό. Μας πηγαίνει προοδευτικά από το ένα επίπεδο δόξας σε ένα άλλο, ανώτερο (Β΄ Κορ 3:18). Και στις δύο περιπτώσεις ο τρόπος είναι ο ίδιος: δωρεάν κατά χάριν. Στην προς Εβραίους (13:21) διαβάζουμε ότι «ο Θεός ενεργεί διά του Χριστού μέσα μας το ευάρεστο σ' αυτόν τον ίδιο θέλημα. Δεν το πράττουμε εμείς με τις δυνάμεις μας το θέλημα του Θεού αλλά αυτός ο ίδιος. Δεν είναι θαυμαστό;

Υπάρχει ένα ασυμβίβαστο. Το λέει ο Παύλος στους πιστούς της Γαλατίας. Είχαν κι εκείνοι ξεκινήσει με την πίστη στον Χριστό αλλά επηρεασμένοι από τους Ιουδαϊζόντες πίστευαν ότι έπρεπε να ζήσουν για τον Χριστό τηρώντας τον νόμο. Κι ο Παύλος εκπλήσσεται: «Τόσο ανόητοι είστε; Αρχίσατε με την εμπειρία του Πνεύματος. Πώς τώρα καταλήγετε να εμπιστεύεστε σ' ανθρώπινες δυνάμεις;» (Γαλ 3:1-3). Το πρώτο που βλέπουμε εδώ είναι ότι μερικοί είχαν δεχτεί τον Χριστό διά της πίστεως για να σωθούν από την οργή του Θεού αλλά μετά εξακολούθησαν να ζουν όπως εκείνοι ήθελαν ή προσπαθώντας με τα έργα του νόμου. Δεν περπατούσαν με τον Χριστό – κι αυτό οδηγούσε στην *Αυτοδικαίωση*. Από την άλλη, ο Παύλος προειδοποιεί για τον Φαρισαίο που κρύβουμε μέσα μας: η σάρκα μέσα μας δεν μας αφήνει να περπατήσουμε διά πίστεως και είναι ανάγκη να την πολεμήσουμε και να περπατήσουμε με την πίστη. Αλλιώς οδηγούμαστε στην *Απογοήτευση*, γιατί κάθε μέρα βλέπουμε πτώσεις, όπως και είναι φυσικό! Άρα έχουμε 2 άκρα: Αυτοδικαίωση – Απογοήτευση, και κανένα απ' αυτά δεν είναι το ευαγγέλιο!

Η αμαρτωλή φύση θέλει τα εύσημα για την ανάπτυξη στην αγιότητα, ακόμα κι αν πρέπει επίσης να αναλάβει την ευθύνη για τις αποτυχίες. Το σαρκικό φρόνημα επιδιώκει το «μπράβο» του Θεού! Αλλά τέτοιο «μπράβο» δεν υπάρχει. Μόνο η πίστη στον Χριστό δίνει δόξα στον Θεό καθώς προοδεύει η χριστιανική ζωή.

2. Τρεφόμεστε από τον Χριστό και προοδεύουμε με αυτόν (2:7α).

Στο εδ. 7 συναντάμε δύο μετοχές, που συνδέονται με άλλες δύο στη συνέχεια. Εδώ διαβάζουμε: *ἐρριζωμένοι και ἐποικοδομούμενοι (ἐν αὐτῷ)*. Να είστε ριζωμένοι σ' αυτόν και να οικοδομείτε τη ζωή σας πάνω του. Δεν υπάρχει γνήσια χριστιανική ζωή χωρίς ανάπτυξη και δεν υπάρχει ανάπτυξη χωρίς βαθιές ρίζες στον Χριστό για να τρεφόμεστε απ' αυτόν. Όπως βλέπουμε εδώ, δεν πρόκειται για εντολές (στο πρωτότυπο). Κατά μία άποψη των ερμηνευτών δεν είναι παράκληση του αποστόλου να τρεφόμεστε από τον Χριστό και να αυξανόμαστε στη ζωή του. Αντίθετα είναι περιγραφή με τι μοιάζει η χριστιανική ζωή. Μ' άλλα λόγια, θα ξεχωρίζουμε αν είμαστε πιστοί στον Χριστό από το αν τρεφόμεστε απ' αυτόν και αν αναπτυσσόμαστε πνευματικά. Δηλαδή, αν θα έχουμε καρπό. Εξαργύρωστε από τον Λόγο του Χριστού για την καθοδήγησή μας στη ζωή. Προσευχόμαστε στον Πατέρα εν τῷ ὀνόματι του Χριστού (σήμερα δεν ακούμε πολλές προσευχές «εν τῷ ὀνόματι του Χριστού δι' Ἁγίου Πνεύματος»). Πιστεύουμε πως ο Χριστός μάς ανοίγει τον δρόμο προς τον Πατέρα. Είμαστε ταπεινοί δούλοι του Θεού καθώς μιμούμαστε τον Χριστό, με την κατανόηση ότι θα λάβουμε απ' αυτόν την αμοιβή μας. Δείχνουμε την αγάπη μας στους αναξιοπθαίνοντες στο όνομα του Χριστού, δίνοντας έμπρακτα τη μαρτυρία μας για το έργο του Χριστού στη ζωή μας. Πάνω απ' όλα ο Χριστός.

Πολλοί κάνουν το λάθος να νομίζουν ότι πνευματική ωρίμανση σημαίνει «να κάνουν καλές πράξεις. Αυτό όμως δεν είναι εξάρτηση από τον Θεό» και είναι λάθος! Ωριμότητα του χριστιανού σημαίνει όλο και περισσότερη εξάρτηση από τον Κύριο, όπως το νεαρό δέντρο εκτείνει και βαθαίνει τις ρίζες του στο χώμα ρουφώντας το νερό και τις άλλες ουσίες για ν' αναπτυχθεί. Πόσο είμαστε ριζωμένοι στον Χριστό; Πόσο αυξάνουμε την εξάρτησή μας απ' αυτόν;

3. Ανανεώνουμε καθημερινά την εμπιστοσύνη μας στον Χριστό (2:7β).

Επιστρέφοντας στο κείμενό μας βλέπουμε μια τρίτη μετοχή: *βεβαιούμενοι (ἐν τῇ πίστει)*. Ο εύκολος τρόπος είναι να φανταστούμε ότι γίνομαι χριστιανός με την πίστη στον Χριστό, κατά την αναγέννηση – και μετά πρέπει να υπακούω στους κανόνες για να είμαι χριστιανός. Κι αυτό είναι λάθος! Η ουσία τού να παραμείνει, να είναι κανείς, χριστιανός είναι πάλι η πίστη. Η πίστη παίζει τον ίδιο ρόλο στο περπάτημα με τον Χριστό, όπως και στην αρχική ένωσή μας με τον Χριστό. Ο Παύλος επιμένει πολύ σε αυτή την αλήθεια (δες Γαλ 2:20-3:10). Η μετάνοια και η πίστη δεν είναι ο δρόμος της σωτηρίας μόνο για κείνους που δεν γνωρίζουν τον Χριστό για σωτήρα τους. Είναι και δρόμος για τους πιστούς που θέλουν να μένουν ενωμένοι με τον Χριστό ως Κύριό τους κάθε μέρα. Είναι μια καθημερινή αυτοεξέταση και αυτοέλεγχος του πιστού, αν πορεύεται εκεί που του δείχνει η πυξίδα του Λόγου του Θεού.

4. Είμαστε ευγνώμονες για τη ζωή της πίστεως (2:7γ).

Η τέταρτη μετοχή που συναντάμε στο κείμενό μας είναι: *περισσεύοντες [ἐν αὐτῇ] ἐν εὐχαριστίᾳ*. Βέβαια, το *ἐν αὐτῇ* δεν υπάρχει στο κριτικό κείμενο, πράγμα που μπορεί να σημαίνει και απλά η καρδιά σας να είναι γεμάτη από ευγνωμοσύνη. Μαζί με το «εν αὐτῇ», σημαίνει «να προοδεύετε στην πίστη». Και τα δύο δεν μας χαλάνε, αλλά το κριτικό κείμενο ταιριάζει περισσότερο στη συνάφεια, η οποία είναι γενικά η ευγνωμοσύνη του πιστού για τη ζωή της πίστεως. Ο Χριστός μάς οδηγεί με το Πνεύμα του στη ζωή της πίστεως, και εμείς του επιστρέφουμε την ευγνωμοσύνη μας, γιατί χωρίς το Πνεύμα του Θεού δεν θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε στη ζωή της πίστεως. Άρα δεν υπάρχει χώρος για καμιά κομπορρημοσύνη, για καμιά αυτοπροβολή στη χριστιανική ζωή. Όλα είναι Χριστός. Είναι αυτό που λέει ο Παύλος στην προς Ρωμαίους (11:36). Ναι, το δικό μου μέρος είναι να υπακούσω – αλλά όλα τα υπόλοιπα είναι του Χριστού. Γι' αυτό οδηγούμαστε στην ευχαριστία και η ζωή μας ξεχειλίζει από ευχαριστία. Σε μια ωραία εικόνα ο Ιωάννης Βουινάνος λέει: «Τρέξε, Ιωάννη, τρέξε, προστάζει ο νόμος. Αλλά δεν μου δίνει ούτε πόδια ούτε χέρια. Πολύ καλύτερα νέα φέρνει το ευαγγέλιο: Μας καλεί να πετάξουμε και μας δίνει και τα φτερά»! Κι αυτό το πέταγμα γίνεται μόνο διά πίστεως. Αν αφεθούμε στη δύναμη των φτερών να μας κρατούν στον αέρα, τότε θα ζήσουμε τη ζωή του Χριστού. Αυτό φαίνεται και σε μια όμορφη προφητική εικόνα της Παλαιάς Διαθήκης, εκεί που το Δευτερονόμιο (32:11-12) περιγράφει πώς φροντίζει ο Θεός τον λαό του – τη σημερινή εκκλησία: «Σαν τον αετό, που προστατεύει τη φωλιά του, πετάει πάνω απ' τα μικρά του και τα μαθαίνει να πετούν, τις φτερούγες του απλώνει, τα παίρνει, και τα σηκώνει στ' απλωμένα του φτερά». Ποια είναι η πυξίδα της δυναμικής εκκλησίας; Ο Λόγος του Θεού, που μας δείχνει πώς να προχωράμε (διά της πίστεως), πώς να τρεφόμεστε από τον Χριστό και να προοδεύουμε μ' αυτόν, πώς να ανανεώνουμε καθημερινά την εμπιστοσύνη μας στον Χριστό και πώς η ζωή μας να ξεχειλίζει γι' αυτά που μας χαρίζει ο Θεός διά της πίστεως.

Ας ευχηθούμε αυτή να είναι η πυξίδα και της δικής μας εκκλησίας. Αμήν.
